

**TEXT PROBLEM
WITHIN THE
BOOK ONLY**

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200173

UNIVERSAL
LIBRARY

K83
K4654

K 694

రేపూర్, రామకృష్ణమఠం
నాథుని వారి వారి 1927

|

OUP-67-11-1-68-5,000.

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. K83

Accession No K 694

Author K46Sa

రేఖాచారి, రామచంద్రప్రసాద్

Title సైదు సేదాశవ అంబే 1927

This book should be returned on or before the date last marked below

--	--	--	--

ಶ್ರೀ
ಪಾಠು ಸದಾಶಿವಲಾಲೆ

A decorative floral illustration featuring a central cluster of flowers with long, thin stems and several smaller flowers branching out to the left and right.

ಪಲೆ ೪ ಆನ.

ಶ್ರೀ

Checked 1969

ಸಾಧು ಸದಾಶಿವಲೀಲೆ

ಕಾಶಕ —

ರಾಮಚಂದ್ರ ತ್ರೈಂಬಕ ಕರ್ಪೂರ,

ಮ್ಯಾನೇಜರ, ಸ. ಚ, ಆನಂದವನ.

೨ನೆಯ ಆವೃತ್ತಿ

— (೦). —

೧೯೨೨.

ಬೆಲೆ ೪ ಆಣೆ.

Printed by
B. P. KALE, at the
Shri Sheshachal Press
Anandvan

ಶ್ರೀಸಾಧುಸದಾಶಿವಲೀಲೆ.

೧ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ - ಮೊದಲಪುರದ ಚರಂತಪ್ಪನು.

ನಾಟಕದೊಂದು ಭಾಗವಾದ ಧಾರವಾಡಬಿಲ್ಲೆಯ ದಕ್ಷಿಣ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಐತಿಹಾಸಿಕ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಸವಣೂರೆಯ ದೊಡ್ಡ ಊರ ಸಾಯವ್ಯವಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮೊದಲಪುರದ ಗ್ರಾಮವಿರುವುದು ಅಲ್ಲಿ ಅವಧಿಕ್ತರಾದ ಲಿಂಗಾಯತರ ವಸ್ತಿಯು ಒಹಳ ಆ ಊರ ಪಿರಿಯಮರದ ಅವಯ್ಯನಂಥ ಧರ್ಮಗುರುವರನ

ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಮ್ಮನ ಪುಣ್ಯೋದರವಿಂದ ಶಕೆ ೧೭೨೨ರ ಸುಮಾರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು ಆತನ ಹೆಸರು ಶಂಭುಲಿಂಗಯ್ಯ ಶಂಭುಲಿಂಗಯ್ಯನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭಾಸವನ್ನು ಮಾಡಿ ತಾಯಿ-ತಂದೆಗಳ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿ ಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು ಈತನ ಸದಾಚರಣೆಯೂ, ಸುಲಲತ್ತವೂ, ಶಾಂತಸ್ವಭಾವವೂ, ಸರಳತನವೂ ಜನರ ಚಿತ್ತವನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕೆಲಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಶಂಭುಲಿಂಗಾಯನಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತವು ಸುಲಭವಾಗಿ ಬರಹತ್ತಿತು, ಅದರಿಂದ ಆತನು ಸ್ವಲ್ಪದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಲಿತು, ಧರ್ಮಾಧನಾನಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದೆ, ಅದ್ವೈತಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಬೇಕೆಂದು ಆತುರಪಡಹತ್ತಿದನು, ಆದರೆ ಗ್ರಂಥಗಳ ಅನುಕೂಲತೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲ ಆತನಿಗೆ ಗ್ರಂಥಗಳು ಹ್ಯಾಗೆ ದೊರೆಯಬಹುದೆಂದು ಶಂಭುಲಿಂಗಾಯನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರಲು, ಆತನ ತಂದೆಮಾವ ಶಿವಯ್ಯನವರು ಮಗನ ಬಗ್ಗೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯತ್ನಿಸಹತ್ತಿದರು ಆದರೆ ಶಂಭುಲಿಂಗಾಯನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ ಆಗ ಕೆಲವು ಧರ್ಮಗುರುಗಳು ಈತನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡನು ಆಗ ಪಟ್ಟವನ್ನಾದರೂ ಕಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಶಂಭುಲಿಂಗಾಯನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರು ಜನ್ಮತಃ ಎರತ್ತನಾಗಿದ್ದ ಶಂಭುಲಿಂಗಾಯನು ಈ ಚರಂತಿಪಟ್ಟವಿಂದ ಗ್ರಂಥಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೂ ಗ್ರಂಥಾವಲೋಕನಕ್ಕೂ ತನಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಬಹುದೆಂದು ತಿಳಿದು, ಭಕ್ತರ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡನು ಆಗ ಎಲ್ಲ ಭಕ್ತರು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು ಶಂಭುಲಿಂಗಾಯನಿಗೆ ಚರಮೂರ್ತಿಪಟ್ಟವನ್ನು ಕಟ್ಟಿದರು.

ಹ್ಯಾಗಿದ್ದರೂ ಶಂಭುಲಿಂಗಾರ್ಯನು ಚರಮೂರ್ತಿಯ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟಿ ಯಸಿದವನಲ್ಲ ಧರ್ಮಗುರುತ್ವವು ಕೇವಲ ಅಹಂಭಾವಯುಕ್ತವಾದದ್ದೆಂತಲೂ, ಇದರಿಂದ ವಿಷಯವಾಸನೆಯು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಳಿದು ಮನಶ್ಚಿದ್ವಿಯಾಗುವದಿಲ್ಲೆಂತಲೂ ಅವನು ವೇದಾಲೇ ತಿಳಿದಿದ್ದನು ಅನುಭವದಿಂದ ಆ ಮಾತು ಸತ್ಯವಾಗಿ ತೋರಿ, ಚರಮೂರ್ತಿಪಟ್ಟವು ಆತನ ಬೇಸರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಷೂನ್ಯವರ್ಣೋದಗದ ಗಾಳಿಗೆ ಕೂಡಿಸಿಲ್ಲದ ಆ ಸಜ್ಜನನಿಗೆ ಯಥಾರ್ಥಜ್ಞಾನದ ವಿಚಾರವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಯಿತು ಗುರುವಿನ ಗುಲಾಮನಾಗುವ ತನಕ ಸತ್ಯಜ್ಞಾನವು ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ವೇಳೆದೋರದೆಂದು ತಿಳಿದು, ಆತನು ತನ್ನ ಚರಮೂರ್ತಿಯ ಪಟ್ಟವನ್ನು ಭಿಕ್ಷಿಸಿ, ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಹುಡುಕುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮರವಿಂದ ಹೊರಟನು ನಿಜವಾದ ಮುಮುಕ್ಷುಪದವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಶಂಭುಲಿಂಗಾರ್ಯನು, ಹಸಿವೆ ನೀರಡಿಕೆಗಳ ಪರಿವೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸದ್ಗುರುವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ತಿರುಗಹತ್ತಿದನು ಆಗ ಮೈಸೂರ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿರುವ ಉರ್ವಕೊಂಡಿಯೆಂಬಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಪರಮಹಂಸ ಶಿವಯೋಗಿಯು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಶಂಭುಲಿಂಗಾರ್ಯನ ಪ್ರಾಚೀನಪುಣ್ಯದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಆ ಯೋಗಿಯು ಗೊತ್ತು ಹತ್ತಿತು. ಹಸಿದವನಿಗೆ ಮಿಷ್ಟಾನ್ನಭೋಜನವು ದೊರೆತಂತಾಗಿ, ಶಂಭುಲಿಂಗಾರ್ಯನು ಗುರುಸೇವೆಯ ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದನು. ಆತನಿಗೆ ಗುರುಸೇವೆಯ ಹೊರತು ಬೇರೊಂದರ ಅರಿವು ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಆ ಪುಣ್ಯವಂತನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ಯಾವ ಬಂಧನಕ್ಕೂ ಒಳಗಾಗದಂತೆ ಬಾಗರೂಕನಾಗಿದ್ದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಸದ್ಗುರುವಿನ ಸವಾಗಮಸುಖವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಬಳಿಕ ಬೇರೆ ವಾಸನೆಗಳ ಬಾಧೆಯು ಆತನಿಗೆ ಹ್ಯಾಗೆ ತಟ್ಟಬೇಕು? ಶಂಭುಲಿಂಗಾರ್ಯನು ಗುರುಸೇವಾರೂಪವಾದ ತಪಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಗುರುವಿನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪ್ರಸನ್ನೀಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಸದ್ವಿಧವನ್ನು ಪಡೆದು ಕೃತಾರ್ಥನಾದನು ಆಗ ಆತನ ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಳಿದುಹೋಯಿತು ಲೌಕಿಕವ್ಯವಹಾರವು ತುಚ್ಛವಾಗಿ ತೋರಿದ್ದರಿಂದ, ಆತನು ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಹುಚ್ಚನೆಂತೆ ವ್ಯವಹರಿಸಹತ್ತಿದನು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆತನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಪಾಲೆ ತನ್ನ ಗ್ರಾಮದ ನೆರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಗಂಜೀಗಟ್ಟೆ ಎಂಬ ಊರಿಗೆ ಬರುವನು ಆತನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಆತನನ್ನು ಹುಚ್ಚನೆಂದು ಕರೆಯಹತ್ತಿದರು.

ಮಹಾಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಶಂಭುಲಿಂಗಾರ್ಯನ ನಡತೆಯನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಈತನು ಹುಚ್ಚನೆಂದು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅಂತೇ ಆ ಮಹಿಮನಿಗೆ ಹುಚ್ಚನೆಂಬ ಪದವಿಯು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳಿಂದ ದೊರೆಯಿತು ಹುಚ್ಚನು ಹರಕು ಅರಿವೆಯ ಕೈಸವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ತೆರಿಗೆ ಕೆಂಪುವಸ್ತ್ರದ ಚಿಂದಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನ ಮೈಮೇಲೆ ಒಂದು ಹರಕೆಗೊಂಗಡಿಯ ತುಣುಕು ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಆತನು ಒಂದಾನೊಂದು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕೊಂಡು "ರೊಟ್ಟೀಕೊಡು" ಎಂದು ಒದರುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾರಾದರೂ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಕೊಡಲೆ ಅದನ್ನು ಮುದ್ದೆ ಮಾಡಿ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಅಗಿದು ತಿಂದು, ಲಿಂಗಾಯತರು ಕಾಲತೊಳಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮನೆಯಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ನಟ್ಟಿರುವ ಕಲ್ಲಡೋಣಿಯೊಳಗಿನ ನೀರನ್ನು ಅಂಬೇಗಾಲು ಪಚ್ಚಿ ಕುಳಿತು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ರೊಟ್ಟಿಯ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ತಾಗೇ ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ಬಹಳ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದು, ಸಾಧಿಯಲ್ಲದವರಾದರೂ ಏನೆಂದು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ತಾನು ಅವರೊಡನೆ ಆ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುವವನಂತೆ ತೋರಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಡಿವತೊಡಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಕಿಡಿಗೇಡಿತನಕ್ಕಾಗಿ ಜನರು ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದರೆ ತಾನೂ ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದವನಂತೆ ನಟಿಸಿ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಅಣಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಜನರಿಂದ ದಬ್ಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದು, ಪೆಟ್ಟು ತಿನ್ನುವದು, ಅವರೊಡನೆ ಕುಸ್ತಿಯಾಡುವದು ನಮ್ಮ ಹುಚ್ಚನ ಪ್ರೇಮದ ಏನೋ ದಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಇದಲ್ಲದೆ ಈತನು ಜನರು ಆಡುವ ಇಸ್ತೀಖು-ಚದುರಂಗ-ಗಂಜೀವು ವೊದಲಾದ ಆಟಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿ, ಕೆಲಹೊತ್ತು ಆಡಿ ಕಡೆಗೆ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ರಂಟೆಗೆದು ಜನರೊಡನೆ ಗುದಮುರಿಗೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ವರ್ಣಾಶ್ರಮಗಳನ್ನೂ, ಕುಲಾಘಿಮಾನವನ್ನೂ, ಏಷಯವಾಸನೆಯಲ್ಲಿ ಕೇರಿಸಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು, ಬೇಕಾದ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಊರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವಾಗಲೂ ವಿವೋಪಾಸನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮನಸ್ಸನ್ನಿರಿಸಿದ್ದರಿಂದ ದೇಹದ ಆಘ ಮಾನಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿಯೂ, ಸುಖಕ್ಕೋಸ್ಕರವಾಗಿಯೂ ಆತನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಲಕ್ಷ ಗೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಉಪಾಸೋಪಾಸಕ್ಕೆ ಕೃಭಾವವು ಅಳವಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಲಾಕಿಕರಿಗೆ ಆತನು ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಶಂಭುಲಿಂಗಾರ್ಯನು ಹುಚ್ಚರಂತೆ ಇರುತ್ತಿರಲು, ಆ ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ಕಲ್ಲಮ್ಮನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಸೂಳಿಯು ಆತನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿಯುವ ಪ್ರಸಂಗವು

ಬಂದಿತು. ಆತನು ಒಂದು ದಿನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಆ ಸೂಳಿಯು ಮನೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿರಲು, ಆಕೆಯು “ಏ ಹುಚ್ಚಾ, ರೊಟ್ಟೀಹಿಡಿ-ರೊಟ್ಟೀಹಿಡಿ” ಎಂದು ಒದರಹತ್ತಿದಳು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹುಚ್ಚನು ಆಕೆಯ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಕಲ್ಲಮ್ಮನು ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಡದೆ ಹುಚ್ಚನನ್ನು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಕರಕೊಂಡು ಹೋದಳು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಕಂಡವರು ಕಂಡಂತೆ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹೋದಬಳಿಕ “ಯಾಕೆ, ಯಾಕೆ,” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಲ್ಲಮ್ಮನು ಹುಚ್ಚನನ್ನು ಹೊರಗೆ ಎಳತಂದು, ಗ್ರಾಮ್ಯಭಾಷೆಯಿಂದ — “ದುಡಿಯಲಾರದ ಬೋಗಿಗಳಿರಾ, ಹೀಗೆ ಕೂರಿಬಕ್ಕರಾಗಿ ಬಿಕ್ಕೆಬೀಡಿಕೋತ ಯಾಕೆ ತಿರಗತೀರಿ? ಕೋಣನಾಗೀ, ಹೋಗೋ ಮೂಳಾ ಹೋಗು” ಎನ್ನುತ್ತ ಹೊರಗೆ ದೂಡಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಆಗ ಹುಚ್ಚನು ತನ್ನ ಹರಕು ಚಿಂದಿಗಳನ್ನು ಸಾವಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಮುಂದೆ ಆರುತಾಸು ರಾತ್ರಿಯ ಸುಮಾರಕ್ಕೆ ಆಕೆಯು ಹೊರಗೆ ಒಂದಿರಲು, ಯಾರೋ ಗುಣುಗುಟ್ಟುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಕಳ್ಳರ ಭಯದಿಂದ ಆಕೆಯು ಮನೆಯೊಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲು ಗುಣುಗುಟ್ಟುವ ಶಬ್ದವು ಕಳ್ಳರ ಶ್ವದಂತ ಕಾಣದ್ದರಿಂದ, ಆಕೆಯು ಧೈರ್ಯವಾಡಿ, ಸಪ್ಪಳದ ಸುಳುವು ಹಿಡಿದು, ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಒಬ್ಬನು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು ಇವನು ಯಾರಿರಬಹುದೆಂದು ಕಲ್ಲಮ್ಮನು ಮಾತುಕೇಳುತ್ತಿರಲು, ಅವನು—ಹೇ ಪರಬ್ರಹ್ಮಾ, ದೃಶ್ಯಾದೃಶ್ಯ ಪದಾರ್ಥಗಳೆಲ್ಲ ನೀನೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀನೇ ನಾನಾಗಿರಲು, “ತತ್ತ್ವಮಸಿ”ಯೆಂಬ ಮಹಾವಾಕ್ಯದ ಅನುಭವವು ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯಿಂದ ನನಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಯಿತು. ಈ ಮಹಾವಾಕ್ಯದ ಶ್ರವಣ-ಮನನ-ನಿಧಿಧ್ಯಾನಗಳ ಬಲದಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಜ್ಞಾನ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಚಿದಾನಂದೈಕ ಸುಖವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಉರ್ವಕೊಂಡಿಯ ಗುರುವರಾ, ನಿನಗೆ ನಾನು ವಂದಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ತ್ರಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಂದಿಸಿ ಸ್ತುತಿಸಿದರೂ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಇರುವುದು. ಹೇ ದಯಾಸಿಂಧೇ ಅದೇ ನಿನ್ನ ಕೃಪೆಯ ಫಲವು. ಈ ಘಟದ ಸಂಚಿತದಿಂದ, ಹೆಣ್ಣಿನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳಾದ ಮಾವಾಪ್ತರದ ಹಿರಿಯವರದ ಶಿವಯ್ಯು-ಪಾರ್ವತಮ್ಮನವರ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಆಸ್ವದವಾಗಬೇಕಾಯಿತು, ಮತ್ತು ಧರ್ಮಗುರುವೆನಿಸುವ ಚರಮೂರ್ತಿಯ ಪಟ್ಟಕ್ಕೆ ಲೌಕಿಕ ಸನ್ಯಾಸಿಯಾಗಿ ಭಕ್ತರಿಂದ ನೇಮಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾಯಿತು. ಹೀಗಿರಲು, ಅಸ್ಥಿರವಾದ ಕಿಂಚಿತ್ಕುಖದ ಆಶೆಯನ್ನು ಬೋಧಮಾತ್ರದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ

ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮುಣುಗಿಸಿ ಕೈವಲ್ಯಸುಖವನ್ನು ನೀನು ಉಂಟು ಮಾಡಿದೆ. ಆ ಬ್ರಹ್ಮವರಾಯಣತೆಯ ಸ್ಥಿರತ್ವಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಪ್ರಾರಬ್ಧ ಸಂಸ್ಕಾರ ವಶದಿಂದ ಪುನಃ ಕರತಲಭಿಕ್ಷಾ-ತರುತಲ ವಾಸರೂಪವಾದ ಕರ್ಮವನ್ನು ಹಿಡಿಯ ಬೇಕಾಯಿತು ಆನಂದದ ಸ್ಥಿರತ್ವಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಮನಶ್ಶುದ್ಧಿಗಾಗಿಯೂ ನಟನ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಜನರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಕೊಡಲು, ಅವರಿಂದ ತಿನ್ನುವ ಪೆಟ್ಟುಗಳೇ ನನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಥಿರತ್ವಕ್ಕೆ ಗುರುವಚನಗಳಾದವು. ಇತರರು ನನಗೆ ಮಾಡುವ ವಂದನಾದಿ ಉಪಚಾರಗಳು ನನ್ನ ಧ್ಯಾನಕ್ಕೆ ಕಂಟಕಗಳಾಗಿರುವದರಿಂದ, ಅವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ದುಃಖಾಸ್ವದವಾದ ನನ್ನ ಸ್ಥಳವೇ ವೋಕ್ಷಾ ಲಯವೆಂದೆನಿಸಿ ದುಃಖಕೊಡುವವರನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿದ್ದೆನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನ ದಿವಸ ಕಲ್ಲಮ್ಮನು ಮಾಡಿದ ಅಪಮಾನವು ನನ್ನ ಬ್ರಹ್ಮಭಾವನೆಯ ಸ್ಥಿರತ್ವಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದದ್ದರಿಂದ, ಆ ಮಹಾತಾಯಿಗೆ ವಂದಿಸಿ, ಧನ್ಯನಾಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಲ್ಲಮ್ಮನು ಭಮದಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ಈತನು ಮಾದಾಪುರದ ಚರಂತಪ್ಪನೆಂತೂ ಶಾಕವ್ಯ-ಶಿವಭಕ್ತನವರು ಈತನ ತಾಯಿ ಬಂದಿಳಿದಂತೂ, ಈತನು ನಿರಮೃತನಾಗಿ ಓಗಕ್ಕೆ ಬಂದಿ, ತಿರುಗಾಡಿ ಬಂದು ಹೀಗೆ ಶ್ರೀಗಿರುವನಂತಲೂ, ಇವನು ಸಾಪಾನ್ಯನಲ್ಲಿಂತಲೂ ತರ್ಕಿಸಿ, ಅಂಜುತ್ತ ಆತನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಸಾಪ್ಪಾಂಗನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದಳು. ಆಕೆಯು ಕೈಜೋಡಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಚರಂತಪ್ಪನಿಗೆ—ಸ್ವಾವಿೂ, ನನ್ನ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು ನನ್ನಂಥ ಪೂಜಾರಹಿತಕಿಯು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬಳಿಲ್ಲ ನಾನು ಅಧಮಾಧಮಳು. ಪಾಪಿಯ ಸಹಸ್ರಾಪರಾಧಗಳನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಉದ್ಧರಿಸಬೇಕು, ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು, ಆದರೆ ಹುಚ್ಚನು ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು ಕಲ್ಲಮ್ಮನು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿಕೊಂಡರೂ ಆತನು ಒಂದು ತುಟಿ ಎರಡುಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕಲ್ಲಮ್ಮನು ಬಹಳಯೊತ್ತು ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಹುಚ್ಚನು ಮಾತಾಡದಿರಲು, ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ಹಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗಾದ ಮೇಲೆ ಆಕೆಯು ಹುಚ್ಚನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಊರಿೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಲು, ಆ ಸುದ್ದಿಯು ನಾನುಕೇಳು, ನೀನುಕೇಳು ಎಂದು ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹಬ್ಬಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಜನರು ಆ ಹುಚ್ಚನನ್ನು ಮಾದಾಪುರದ ಚರಂತಪ್ಪನೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

೨ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ—ಪುಟ್ಟಿನುಲ್ಲಾಯ್.

ಹುಚ್ಚನೆಂಬ ಹೆಸರು ಹೋಗಿ ಚರಂತಪ್ಪನೆಂಬ ಹೆಸರುಬರಲು, ಶಂಭು ಲಿಂಗಾಯನು ಎಂದಿನಂತೆ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದದ ಲೀಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿರಲು, ದಕ್ಷಿಣದೇಶದಿಂದ ಒಬ್ಬನೆಂಬ ತರುಣ ಸನ್ಯಾಸಿಯು ಗುರುವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದನು. ತರುಣನು, ರೂಪ-ದೃಷ್ಟಿ-ವರ್ಣ-ನಿಕಟ ಇವುಗಳ ಸಂಬಂಧವಿಂದ ನಿರ್ದೋಷನಾಗಿದ್ದನಲ್ಲದೆ, ಸಾಹಸದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರತಿಮನಾಗಿದ್ದನು. ಆತನು ಚರಂತಪ್ಪನ ದರ್ಶನ ತಕ್ಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅಂತರ್ಯಷ್ಟಿಯಿಂದ ಚರಂತಪ್ಪನು ಸನ್ಯಾಸಿಯ ಎಲ್ಲ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಂಡವನಂತೆ ಆತನನ್ನು “ಬಾ,” ಎಂದು ಕರೆದು “ಈಗ ಒಂದೆಯೇನು” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಸನ್ಯಾಸಿಯು -

ಸನ್ಯಾಸಿ—ನಾನು ಒಂದು ೨೦ ವರ್ಷಗಳಾದವು.

ಚರಂತಪ್ಪ—ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ಅದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.

ಚರಂತಪ್ಪ—ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದವನು ಬಂದೆಯಾಕೆ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು.

ಚರಂತಪ್ಪ—ಕಂಡೆಯೋ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಂಡಿಲ್ಲ.

ಚರಂತಪ್ಪ—ನಿನಗೆ ಪೂರ್ಣ ಕಾಣಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಹ್ಯಾಗೆ ನಿಲ್ಲಲಿ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ನಿಲ್ಲುವಹಾಗೆ ನಿಲ್ಲು.

ಚರಂತಪ್ಪ—ನಿಲ್ಲುವ ಹಾಗೆ ನಿಂತರೆ ಕಾಣುವೆನೋ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ತೋಂದರೆ ಕಂಡೀ.

ಚರಂತಪ್ಪ—ನೋಡುವವನು ಕೇಳುವನೋ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ಕೇಳಿಯೇ ನೋಡುವದು.

ಚರಂತಪ್ಪ—ಕಾಣದ್ದನ್ನು ನೋಡುವದು ಹ್ಯಾಗೆ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ತೋರುವವನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ.

ಚರಂತಪ್ಪ—ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವದು ಹ್ಯಾಗೆ?

ಸನ್ಯಾಸಿ—ನನಗೇನು ಗೊತ್ತು?

ಚರಂತಪ್ಪ—ಹಾಗಾದರೆ ಯಾರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವದು?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ—ಗುರುಪುತ್ರನಿಗೆ.

ಚರಂತಪ್ಪ—ನೀನು ಯಾರು?

ಸಂನ್ಯಾಸಿ—ನಾನು ನೀನೇ.

ಚರಂತಪ್ಪ—ಯಾರಿಂದ ಕಾಣಬಹುದು

ಸಂನ್ಯಾಸಿ—ಇನ್ನೂ ಯಾರಿಂದೆಂಬದರ ನಿಶ್ಚಯವಿಲ್ಲ.

ಚರಂತಪ್ಪ—ನೋಡಿ ಧನ್ಯನಾಗುವವನೆೊಬ್ಬನು ಬರತಕ್ಕವನಿದ್ದಾನೆ ನಿನಗೆ ಕಾಣುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅವನ ಸ್ವರೂಪದ ಮೇಲಿಂದ ಇಂಥವನೇ ಎಂಬುದು ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ತಿಳಿದೀತು.

ಸಂನ್ಯಾಸಿ—ಅವನೇ ನೋಡುವವನು, ನಾನು ನೋಡುವವನಲ್ಲವೋ? ಒಳ್ಳೆದು ಅವನನ್ನು ನೋಡುವನು.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ನುಡಿಯಲು, ಚರಂತಪ್ಪನು ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಆ ಮಹಿಮನು ಏನೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡನೆಂಬುದು ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ ಅಂದಿನಿಂದ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ಚರಂತಪ್ಪನ ಬೆನ್ನಹತ್ತಿ ತಿರುಗಹತ್ತಿದನು. ಹೀಗೆ ಕೆಲಕಾಲ ಕ್ರಮಿಸಲು, ಒಂದುದಿನ ಆ ತರುಣ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ಚರಂತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತು—ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ನೇವೆಯಲ್ಲಿ ತತ್ಪರನಾಗಿದ್ದರೂ ನಿನಗೆ ಅಂತಃಕರಣವು ಬರಲೊಲ್ಲದಲ್ಲ ನನಗೆ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಕೊಡಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನೇನು ನಿನ್ನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನಲ್ಲ, ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಚರಂತಪ್ಪನು—ಎಲೋ, ಉಪದೇಶಬೇಕೋ? ಉಪದೇಶವೆಂದರೆ ಏನು? ಅದು ಎಲ್ಲಿರುವದು? ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು—ಆ ಉಪದೇಶವು ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಅದೆ, ಅದನ್ನು ಬೇಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನನ್ನವನೆಂದು ನಂಬಿ ನಿನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದಿರುತ್ತೇನೆ, ಈಗ ಏನನ್ನುತ್ತಿ ಹೇಳು, ಎಂದು ಬಹಳ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮಾತಾಡಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಚರಂತಪ್ಪನು—ಎಲೋ ನನ್ನಲ್ಲಿರುವದನ್ನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋಗಲಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವೆಯಾ? ಆ ಉಪದೇಶವು “ನನ್ನದು ನಿನ್ನದು” ಎಂಬ ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ಕೊಡಿದ್ದೊ ಅಲ್ಲ, ಹೇಳಿದರೆ ತಿಳಿಯುವದೊ ಅಲ್ಲ. “ನಾನು ನೀನೇ”ಂಬ ಅಹಂಕಾರವುಳ್ಳ ನಿನಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳಲಕ್ಕೆ ಬರುವಹಾಗೊ ಇಲ್ಲ ನಿನಗೆ ಅದು ಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನನ್ನು (ನಾನೆಂಬ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು) ಕಡಿದುಬಿಡು. ಹಾಗೆ

ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಎಂದಿಗೂ ಸಿಗದು, ಎಂದು ನುಡಿದು ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ಉಪದೇಶದ ಹುಚ್ಚು ತಲೆಗೆರದ ಆ ತರುಣ ಸಂನ್ಯಾಸಿಗೆ “ನನ್ನನ್ನು ಕಡಿ ದರೆ” ಎಂಬ ಮಾತಿನ ಅರ್ಥವು ಅಹಂಭಾವವನ್ನು ಬಿಡಬೇಕೆಂಬಾಗುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಗುರುವನ್ನು ಕಡಿದರೆ ಉಪದೇಶವಾಗುವೆಂದು ಆತನು ತಿಳಿ ಕೊಂಡು, ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗಿ ಕೊಯ್ತು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಂದು, ರಾತ್ರಿಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚರಂತಪ್ಪನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ—ಇಗೋ, ನೀನು ಹೇಳಿದ ಮೇರೆಗೆ ಗುರೂಪದೇಶವನ್ನು ನಿನ್ನ ಅಪ್ಪಣೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಸಾಧ್ಯ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೋಡು, ಎಂದು ಕೊಯ್ತುವನ್ನು ತೋರಿಸಿದವನೇ ಎತ್ತಿ ಚರಂತಪ್ಪನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಹಾಕಿದನು, ಆದರೆ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸದ ಬಲದಿಂದಲೂ, ಜಿತೇಂದ್ರಿಯತ್ವದ ಹೆಚ್ಚು ಳದಿಂದಲೂ ವಜ್ರಪ್ರಾಯನಾಗಿದ್ದ ಚರಂತಪ್ಪನ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಆ ಕಡತದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಬಹು ಹದನಾದ ಆ ದೊಡ್ಡ ಕೊಯ್ತದ ಕಸುವಿನ ಕಡತದಿಂದ ಚರಂತಪ್ಪನ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಚರ್ಮವು ಕೂಡ ಹರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗೆರೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ಆಯಿತು. ಇದೇ ಕಡತವು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ ಮನುಷ್ಯನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕುತ್ತಿಗೆಯು ಕಡಿದು ಬೀಳು ತ್ತಿತ್ತು. ಇಂಥ ಅಗಾಧವಾದ ಪಟ್ಟು ಆ ಮಹಿಮನಿಗೆ ತೃಣಪ್ರಾಯವಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ಬೆದರಿ ಮುಂದುಗಾಣದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತುಕೊಂಡ ನು. ಮರುದಿನ ಚರಂತಪ್ಪನು ಊರಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಜನರ ಮುಂದೆ ಬೇಸೆಯ ನೆರಳು ಎಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, ಎಡಗೈಯನ್ನು ಅರವಯಿಂದ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಬಲಗೈಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಎಡಕೊಂಡು ಕೂಡಿದ ಜನರ ಮುಂದೆ—ಎಲೇ, ಇದು ನೋಡಿರೋ, ಪುಟ್ಟಮಲ್ಲನು ಕಡಿಪಾನೆ, ಇದಕ್ಕೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಹೇಳಿರೋ, ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ತಿರಸ್ಸಿನಲ್ಲಾದ ಗಾಯವನ್ನು ಮುಂಗೈಮೇಲೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾಧೆಪಡುವವನಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತ ತಿರುಗಹತ್ತಿದನು. ತಿಳಿದ ಜನರು ಆ ತರುಣ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಕೇಳಲು, ಆತನು—ನಾನೇನು ಬೇಕಾಗಿ ಕಡಿದವನಲ್ಲ. ಅವನು “ನನ್ನನ್ನು ಕಡಿ, ಉಪದೇಶ ಸಿಗುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಹೊಡೆದಿರುವೆನಲ್ಲದೆ ಕ್ಯುಗೆ ಹೂಡವಿರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಜನರೆ ಳ್ಲರು ಹೋಗಿ ಚರಂತಪ್ಪನ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ನೋಡಲು, ಚರ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೂದಲು ಪ್ರಮಾಣದ ರೇಖೆಯಿತ್ತಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಗಾಯವೇನೂ ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಈ ಅದ್ಭುತಕೃತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯಭರಿತರಾದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಆ ತರುಣಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ಕಾಣದಂತಾದನು. ಆನತ ಹೆಸರೇ ಪುಟ್ಟಮಲ್ಲಾಯ.

೩ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ—ಶೆಟ್ಟಿಯು ಯಾರಾಗಿದ್ದಾನು?

ಬರಿಯ ಅಲೌಕಿಕ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವೈಯನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಇಚ್ಛೆಯು ಪೂರ್ಣಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಕೆಲವು ಸತ್ತುರುಷರಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರು ಚಿತ್ತಹರಣ ಮಾಡಿ ಜನರನ್ನು ಸನ್ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಹಚ್ಚಿದರೆ ಹೆಚ್ಚುವರು. ಚರಂತಪ್ಪನವರ ಸ್ಥಿತಿಯಾದರೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇತ್ತೆಂಬದನ್ನು, ಅವರು ಉನ್ನತಾಚರಣೆಯಿಂದ ಜನರ ನಗೆಗೂ, ದೌದಾಸೀನ್ಯಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾದದ್ದರ ಮೇಲಿಂದ ವಾಚಕರು ಮನಗಾಣಬಹುದು, ಆದಂಥ ಒಚ್ಚಿಟ್ಟ ಕಸ್ತೂರಿಯ ವಾಸನೆಯು ಒಚ್ಚಿಡದಂತೆ, ಚರಂತಪ್ಪನವರ ಅಗಾಧಕೃತಿಗಳು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಬದುಕುವ ಆಶೆಯಿಲ್ಲದ ರೋಗಿಗಳ ಮೈಮೇಲೆ ಕೈಯಾಡಿಸಿ ಚಪ್ಪರಿಸಿ “ಎಳಲಾ” ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಜನರನ್ನು ಚರಂತಪ್ಪನವರು ಬದುಕಿಸಿದರು. ಒಬ್ಬ ನೀಚನು ದುಷ್ಟತನದಿಂದ ಇವರಿಗೆ ರಕ್ಷಾಪ್ರಹಾರವಾಡಲು, ಆತನ ಕಣ್ಣುಗಳೇ ಹೋದವು. ಇವರನ್ನು ಬಡಿದವರು ರೋಗಿಷ್ಠರಾದರು ಇವರನ್ನು ಪೀಡಿಸಿದವರ ಮನೆತನಗಳು ಎಳಗೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲಿಲ್ಲ ಯಾರಾದರೂ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಾಗ್ಗೆ ಚರಂತಪ್ಪನವರು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿ ಆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮುದ್ದಿಟ್ಟು ಅವುಗಳ ಮೈಗೆ ಮಣ್ಣನ್ನು, ಇಲ್ಲವೆ ಬೂದಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಕೊಂದರೆಂದರೆ, ಆ ಹುಡುಗರು ರೋಗಗಪೀಡಿತರಾಗಿ ಮೃತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾವಳೊಬ್ಬ ಮದುವೆಯಾಗದ ಹುಡುಗೆಯನ್ನು ಕರೆದು ಚರಂತಪ್ಪನವರು— ಮಗಳೇ, ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲು, ಇದನ್ನು ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೋ, ಎಂದು ಯಾವದಾದರೂ ವನಸ್ಪತಿಯ ಬೇರನ್ನು, ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಳ್ಳಿಯ ಕುಡಿಯನ್ನು ಆಕೆಯ ಮೂಗಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟರೆಂದರೆ, “ಗಿ” ವರ್ಷ ಆ ಹುಡುಗೆಯು ಒಬ್ಬ ವಾಗ್ವಿತ್ತ, ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವರ ಮನೆಗೆ ಅವರು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿ “ತಾಯೀ ರೊಟ್ಟೀ ನೀಡು” ಎಂದು ಕೇಳಿ ಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡಿಸಿಕೊಂಡು “ಇಗೋ ನೋಡು, ಹೀಗೆ ಜೋಗಳ ಹಾಡಬೇಕು. ನಿನಗೆ ಜೋಗಳ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ಒರುತ್ತದೆೋ” ಎಂದು ನುಡಿದು ತಲೆಯಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಹೋದರೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಾಗುತ್ತಿದ್ದವು, ಬಡತನದಿಂದ ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರುವವರ ಮನೆಗೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಹೋಗಿ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದವರನ್ನು ಹೆಸಗೊಂಡು ಕರೆದು “ಇಗೋ ಹಿಡಿ” ಎಂದು ಏನಾದರೂ ಕೈಯು

ಲ್ಲಿದ್ದದ್ದನ್ನು ಕೊಟ್ಟು “ಹೋಗು ಸುಖವಾಗಿರು” ಎಂದರೆ, ಅವರು ಧನಿಕ ರಾಗುವರು. ಹೀಗೆ ಚರಂತಪ್ಪನವರು ಏಕಿಸುಖದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಹತ್ವದವೂ, ತಮ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕ್ಷುಣ್ಣಕವೂ ಆಗಿರುವ ನಟನೆಗಳಿಂದ ಜನರನ್ನು ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ತರುಣಸಂನ್ಯಾಸಿಯು ಹೋದಬಳಿಕ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಚರಂತಪ್ಪನವರಿಗೆ ಗುರುದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಇಚ್ಛೆಯುಂಟಾಯಿತು ಅವರು ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಉರ್ವಕೊಂಡಿಗೆ ಹೋದರು. ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆಯೊಳಗಿನ ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಗೂ, ಮೈಸೂರ ಸೀಮೆಯಲ್ಲಿರುವ ಉರ್ವಕೊಂಡಿಗೂ ಹಲವು ಗಾವುದಗಳ ಅಂತರವಿರುವದು. ಸದ್ಗುರುವು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಉರ್ವಕೊಂಡಿಯು ಪವಿತ್ರ—ಕ್ಷೇತ್ರವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಮರದ ವಿನಿಯೋಗಕ್ಕೆ ಮೈಸೂರ ಕೃಷ್ಣರಾಜ ಒಡೆಯರವರು ತಿಂಗಳೊಂದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಧನಸಹಾಯದ ಏರ್ಪಾಟನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವರು ಅದು ಈಗ್ಯೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವದು ಈ ರಾಜಾಶ್ರಯವಲ್ಲದೆ, ಶಿವಯೋಗಿ ದೇವಕರ ತಪಸಿದ್ಧಿಯಿಂದ ಭಕ್ತಸಮೂಹವು ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸಿಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಏನಾದರೂ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮರದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸದಾಶಿವನೆಂಬ ಶಿಷ್ಯನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು ಈತನೇ ನಮ್ಮ ಚರಿತ್ರನಾಯಕನಾದ ಸಾಧುಸದಾಶಿವನು. ಆ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮದಲ್ಲಿ ಶಿವಭಜನೆ, ಶಿವಕಥಾಶ್ರವಣ, ಅದ್ವೈತಶಾಸ್ತ್ರವಿವೇಚನೆ, ಅನ್ನದಾನ ಎಂದಲಾದ ಜನ್ಮಸಾರ್ಥಕದ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಚರಂತಪ್ಪನವರು ಗುರುಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗನಮಸ್ಕಾರಾದಿಗಳಿಂದ ಸೇವೆಮಾಡಲು, ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಮರದಲ್ಲಿದ್ದ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಕುಂತು—ಎಲೈ, ನೀನು ಯಾವ ಗುರೂಪದೇಶವನ್ನಾಶಿಸಿ ಇಷ್ಟುದಿವಸ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಂಡು ಇದ್ದೆಯೋ, ಆ ಉಪದೇಶವು ನನ್ನ ಸ್ವರೂಪನಾಗಿದ್ದ ಈ ಶಂಭುಲಿಂಗದಿಂದ ಇನ್ನು ಕೆಲವುದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಮೂರೆಯುವದು. ವಾರ್ಧಕ್ಯದ ಮೂಲಕ ಇಂದ್ರಿಯಪಾಟವವು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುವ ನನ್ನಿಂದ ನಿನಗೆ ಉಪದೇಶವು ದೊರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಆಸ್ಪದವಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಯ ಒಗ್ಗಿ ನೀನು ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ನೀವಿಬ್ಬರು ನನ್ನ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಆನಂದದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಗುರುಗಳು ದೇಹವನ್ನು ನೀಗಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವರಿಬ್ಬರು ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮರು ಭಕ್ತರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆ

ಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಸಮಾರಾಧನೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಇಷ್ಟಾದರೂ ಅವರಿಬ್ಬರು ಶಿಷ್ಯರು ಪರಸ್ಪರರಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವುದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಸದಾಶಿವನು ನಿತ್ಯಕ್ರಮದಂತೆ ಉಷಾಕಾಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ನೋಡಲು, ನಮ್ಮ ಶಂಭುಲಿಂಗಚರಮೂರ್ತಿಗಳು ಸದಾಶಿವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ತನ್ನ ಉಪದೇಶಕರ್ತೃವು ಇಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಆದದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಸದಾಶಿವನಿಗೆ ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು ಇಂದು ಒಂದಾನು ನಾಳೆ ಬಂದಾನು ಎಂದು ನಾಲಕ್ಕಾರುದಿವಸಗಳ ವರೆಗೆ ಹಾದಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಆತನು ನಿರಾಶೆಪಟ್ಟನು. ಕಡೆಗೆ ತಾನೇ ಆತನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಯಾಣ ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ದಂಡಕಮಂಡಲ ಕಾಪಾಯಾಂಬರಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಗುರುಗಳ ಗದ್ದಿಗೆಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಆಶೀರ್ವಾದರೂಪವಾಗಿ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಹೊರಟನು. ಮೊದಲು ಆತನು ತನ್ನ ಜನ್ಮಸ್ಥಳವಾದ ಮೈಸೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತನು ಪುನಃ ಆತನು ಗುರುವಚನವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿ ಶಂಭುಲಿಂಗ ಗುರುವರನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ನಂಜನಗೂಡು, ಚಾಮುಂಡಾಚಲ, ಸಿದ್ಧಗಂಗಾಬೆಟ್ಟ, ಶಂಭುಲಿಂಗನಬೆಟ್ಟ ಮೊದಲಾದ ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುತ್ತ ತಿರುಗಿ ತಿರುಗಿ ದಣಿದನು, ಆದರೂ ಗುರುವಿನ ಗೊತ್ತುಹತ್ತಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು ಆತನು ಬೇಸರಿಯದೆ ಮತ್ತೆ ಹಲವು ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ಗುರುವಿನ ಗೊತ್ತು ಹತ್ತದ್ದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಬಹಳ ಅಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು ಸದಾಶಿವನು ಹಾಗೇ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ತನ್ನ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯತ್ವದ ಸತ್ಯವನ್ನೂ, ಶಿಷ್ಯೋಪಾಸನೆಯ ನಿಶ್ಚಲತೆಯನ್ನೂ, ಪರಬ್ರಹ್ಮವಿಚಾರದ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿ ಮೆರಯುತ್ತ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಹಲವು ಸದ್ವ್ಯಕ್ತರ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಪೂರೆಯಿಸುತ್ತ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿರಲು, ಈತನ ಮನೋನಿಶ್ಚಯವನ್ನೂ, ಗುರುದರ್ಶನದ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನೂ ಅರಿತ ಜಗದೀಶ್ವರನು ಈತನ ಜಿತಾಪರಿಹಾರಾರ್ಥವಾಗಿ ಒಂದು ಲೀಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಅದೇನಂದರೆ,

ಮಹನೀಯನಾದ ಸದಾಶಿವನು ತನ್ನ ಗುರುವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಸಾಗಿರಲು, ಒಂದು ನದಿಯು ಹತ್ತಿತು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವದರಿಂದಾಗಿ ಸದಾಶಿವನು ಬಹಳ ಕಂಗಾಲಾಗಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಿಂದ ಅನ್ನವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಾಘ ಮಾಸದ ಬಿಸಿಲಿನಿಂದ ಆತನು ಬೆಂದು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಅಂಥ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಆತನು

ಮನಸ್ಸನ್ನು ಚಂಚಲಮಾಡದೆ ನವಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ನದೀಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಗಲ್ಲಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ವಿಧ್ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ಪೂಜೆಯು ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಬೇಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿರಾಹಾರಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ಗುರುದರ್ಶನವಿಲ್ಲದ ತಾಸಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಒಮ್ಮೆಲೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ “ಶಂಭೋ” ಎಂದು ಕೂಗಲು, ತತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ “ಶಂಭೋ” ಎಂಬ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯು ಉಂಟಾಯಿತು. ಸದಾಶಿವನು ಅದನ್ನು ಚಿತ್ತವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿ ಅದನ್ನೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆಹಾಕುತ್ತ, ಇಷ್ಟುಂಟವನ್ನು ಕರಡಿಗೆಯಲ್ಲಟ್ಟು, ಇನ್ನು ಪ್ರಯಾಣವನ್ನೆದ್ದ ನಾಗವೀಕೆನ್ನುವಸ್ವರಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಹರಕ ಸವರದ ಬಡಕ ಮತ್ತು ಬೆನ್ನ ಮೇಲಿನ ಭಾರದಿಂದ ಕುಸಿದು ನಡಿಯಲಾರದೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತ ಸದಾಶಿವನು ಕುಳಿತಿದ್ದ ಬಂಡೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು ಅದರ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಒಬ್ಬ ಬಣಜಿಗನು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ತಲೆಗೆ ಒಂದು ಹರಕ ವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಸುತ್ತಿ, ಮೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹರಕ ನಿಲುವಂಗಿಯನ್ನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ೪೫೫೦ ವರ್ಷವಾಗಿರಬಹುದು. ಎತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಒತ್ತಿಯ ಗಂಟು ಇತ್ತು. ಎತ್ತು ಬಂಡೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅದರ ಮೇಲಿನ ಬುತ್ತಿಯ ಗಂಟು ಸದಾಶಿವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಬಳಿಕಂತು ಸದಾಶಿವನ ಹಸಿವೆಯು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಣಜಿಗನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿರುವ ತಪೋಧನನನ್ನು ನೋಡಿ ಭಯಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, “ಸ್ವಾಮಿ, ತಮ್ಮ ಸ್ಥಳವಾವದು?” ಎಂದು ಎರಡು ಉಪಚಾರದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಅಡಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಬಣಜಿಗನು ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ ಬಂದು, ಎತ್ತಿನ ಮೇಲಿನ ಬುತ್ತಿಯ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಅದರೊಳಗಿನ ಅರ್ಧ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಸದಾಶಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅಷ್ಟರಿಂದ ಸದಾಶಿವನ ಹೊಟ್ಟೆತುಂಬದಾಗಲು, ಆ ಭಾವವನ್ನು ತಿಳಿದು ಬಣಜಿಗನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅದರಿಂದ ಸದಾಶಿವನು ತೃಪ್ತನಾದ ಮೇಲೆ ಉಳಿದ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಬಣಜಿಗನು ತಿಂದು ತೃಪ್ತನಾದನು.

ಮಹಿಮಾಶಾಲಿಯಾದ ಸದಾಶಿವನು ಭೋಜನಾನಂತರ ತನ್ನ ಚಿಲಮೆಯನ್ನು ನವಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಚ್ಛವಾಗಿ ತೊಳೆದು ತಂಜಾಕವನ್ನು ಹಾಕಿ ಸೇದಿ ಆನಂದ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಕುಳಿತರಲು, ಬಣಜಿಗನು—ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಗ್ರಾಮವು ಇದೇ ಇಲ್ಲಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮಿಗಳು ಸಂಜೆಗೆ

ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಿ ಬಡಭಕ್ತನನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡಬೇಕು, ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳಲು, ಸದಾಶಿವನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ—ಎಲೋ, ಮಾಯಾಲಿಪ್ತವಾದ ನಿನ್ನ ಅನ್ನವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಇಷ್ಟು ನಡೆಯಿಸಿತಷ್ಟೇ? ಆ ಅನ್ನವನ್ನೇ ನಾನು ಸ್ವೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ, ನಿನ್ನಿಂದ ಇಷ್ಟು ಸಾಮರಸ್ಯವಾದ ಪ್ರೇಮ ಯುಕ್ತ ಭಾಷಣವು ಹ್ಯಾಗೆ ಹೊರಡುತ್ತಿತ್ತು? ಅಹುದಹುದು, ಮಾಯಾವಿಷಯವಿಂ ಅಂಥಾದ್ದು ಮನೆಗೆ ಒರುವವಿಲ್ಲ ಹೋಗು, ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು. ಆಗ ಬಣಜಿಗನು ಧರೆಯಿಂದ ಸಮಸ್ಮರಿಸಿ—ಸ್ವಾಮಿ, ತವ್ವಾಯಿತು. ಅಪರಾಧವನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು, ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಆಶೀರ್ವಾದ ಹೊಂದಿ ತನ್ನ ಬಡ ಎತ್ತನ್ನು ಹೊಡಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಊರಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಇತ್ತ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸದಾಶಿವನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಅಹಾ! ಪರಮಾತ್ಮನ ಲೀಲೆಯು ಅಗಾಧವಾದದ್ದು! ನೋಡಿದೆಯಾ? ಅನ್ನವಿಲ್ಲದೆ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ದೇವರು ಅನ್ನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಂತೋಷಗೊಳಿಸಿದನು. ಆ ಬಡ ಭಕ್ತನಾದ ಬಣಜಿಗನ ಭಕ್ತಿಯು ಸಫಲವಾಯಿತು ನಾನು ಆತನ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮಾಡದೆ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಬೈದು ಹಾಗೇ ಕಳಿಸಿ ಆತನ ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಕುಲವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದೆನಲ್ಲ! ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ “ಹ್ಯಾಗೇ ಆಗಲಿ, ಸಂಜೆಗೆ ಆತನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಇಂದಿನರಾತ್ರಿ ಆತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳಸ ತಕ್ಕದ್ದು” ಎಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ತನ್ನ ದಂಡ-ಕಮಂಡಲುಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಊರ ಹಾದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಬಣಜಿಗನು ನಡೆಯಲಾರದ ಎತ್ತನ್ನು ಹೊಡಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಹೋಗುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರನು ಒತ್ತರದಿಂದ ಸಾಗಿದನು. ಎರಡು ಮೈಲು ನಡೆದು ಹೋದರೂ ಬಣಜಿಗನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ಹೋಗಿರಬಹುದೆಂದು ಸಮಾಧಾನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರನು ಆ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಲು, “ಶರಣಪ್ಪನವರ ಲಿಂಗಪ್ಪಶೆಟ್ಟಿ” ಎಂಬವನು ಈ ಊರಲ್ಲಿರುವದೊತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ಈ ಊರಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಾಯತರ ಮನೆಗಳೇ ಇಲ್ಲೆಂದು ಜನರು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರನು—ಅಹಾ! ಇದೇನು ಚಮತ್ಕಾರವು! ಈಶ್ವರನ ಲೀಲೆಯು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಆ ನೆಟ್ಟಿಯು ಯಾರಾಗಿದ್ದಾನು? ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಒಂದು ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಅಂದಿನ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆದನು.

೪ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ — ಮಹಾತ್ಮರ ಜೊಳ್ಳು.

—[೦.]—

ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ವೀರಶೈವಧರ್ಮದ ಕರ್ಮಾಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಒಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಶೋಧಿಸಿ, ಇಷ್ಟಲಿಂಗ-ಸ್ನಾನ-ಭಸ್ಮಧಾರಣೆಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದ್ದು, ಇತರ ವಿಷಯದ ಆಚಾರಗಳೆಲ್ಲ ಆಂತರ್ಯವನ್ನೇ ಸೇರಿಸಿದ್ದನು. ಗುರುಮೂರ್ತಿಧ್ಯಾನದಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಸ್ಥಿರವಾಗಿತ್ತಲ್ಲದೆ, ಗಾಂಜಿಯನ್ನು ನೇಡುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ವಿಶೇಷ ಮಾತಾಡದೆ ಅವರು ಮೌನವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ತಪೋಬಲದಿಂದ ತಾವು ಕುಳಿತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ, ಬಂದ ಜನರ ಅನ್ನೋದಕಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ. ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯಗೊಡದೆ ತಮ್ಮ ಧ್ಯಾನವೇ ತಾವಾಗಿ ಅಸಂತುಷ್ಟತೆಯಿಂದ ಗುರುಧ್ಯಾನ ತಪ್ಪರಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಧ್ಯಾನಸ್ಥರಾಗಿರುವಾಗ್ಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಗದ್ದಲಮಾಡಿದರೆ, ಕೋಪಿಸಿ ತತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹೊರಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಧರ್ಮದೋಹಿಗಳಾಗಿ ವಿಕಾರವಿಲ್ಲದ ಬಾಯಬಡಕರಾಗಿ, ದುಡಿಯಲಾರದೆ ನಾಲ್ಕು ತತ್ವದ ಪದಗಳನ್ನು ಕಲಿತು ಕೊಂಡು ಗಾಂಜಿಸೇದುವವರ ಹತ್ತಿರಹೋಗಿ “ಅಪ್ಪ, ಅಪ್ಪ,” ಎಂದು ಎರಡು ವೇದಾಂತದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡಿ ವೇದಾಂತಿಗಳಂತೆ ನಟಿಸುವವರನ್ನು ಅವರು ಹತ್ತಿರ ಬರಗೊಡುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಅಂಧವರನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೆ ಮುಖಭಂಗಿತರನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೊರಹೊರಡಿಸುವುದು ಅವರ ಮೊದಲನೆಯ ಕೆಲಸವಾಗಿತ್ತು. ಯಾವ ಧರ್ಮ-ಕುಲ-ಗೋತ್ರಾದಿಗಳಿಗೂ ಕೇಡುಬಗೆಯದೆ, ಅವುಗಳನ್ನು ಹಳಿಯದೆ, ಆಯಾಧರ್ಮತತ್ವಗಳಂತೆ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಆಯಾಧರ್ಮದವರಿಗೆ ಹೇಳುತ್ತ ಮಹಾ ಅನ್ನದಾತೃಗಳಾಗಿ, ತ್ಯಾಗದಲ್ಲಿ ರಾಜಯೋಗಿಯೆನಿಸಿ, ಮಹಾತೇಜಃಸ್ವಂಜರಾಗಿ, ದೂರದೃಷ್ಟಿ-ಧೂರಶ್ರವಣ-ಅಂತರ್ಗಮನ-ಹಸ್ತಸಿದ್ಧಿ-ವಾಕ್ಸಿದ್ಧಿ ಮೊದಲಾದ ಸಿದ್ಧಿಗಳುಳ್ಳವರಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತ, “ಕರತಲಭಿಕ್ಷು ತರುತಲವಾಸ”ವೆಂಬ ತಮ್ಮ ಸಂನ್ಯಾಸ ಧರ್ಮವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸಹತ್ತಿದರು. ಮೇಲೆಹೇಳಿದ ಸಿದ್ಧಿಗಳೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಗುಪ್ತವಾಗಿದ್ದದರಿಂದಲೇ ಆ ಯತಿವರನು ಇಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಉಪವಾಸದಿಂದ ಕಷ್ಟಪಡಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? ನೆಟ್ಟೆಯ ರೂಪದಿಂದ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಕೊಟ್ಟ ಬುತ್ತಿಯು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಕೂಡಲೆ ಸಿದ್ಧಿಗಳು ಪ್ರಕಟವಾದವು. ಆದರೂ ತಮ್ಮ ಕರತಲಭಿಕ್ಷು ಧರ್ಮವನ್ನು ಅವರು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಿಗೆ ಈಶ್ವರ ಕೃಪೆಯಿಂದ ಅಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಗಳು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟು ಸಮಾಧಾನವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಗುರೂಪದೇಶವಾಗಿದ್ದರಿಂದಲೂ, ಉಪದೇಶಕನಾದ ಗುರುವು ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಸಿಗದ್ದರಿಂದಲೂ ಅವರ ಅಂತರಾತ್ಮನು ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿದ್ದನು, “ಏನಿದೋಡೇನು ನಿಜದೋಧೆಯೊಂದಿಲ್ಲದೋಡೆ | ಕಾನನದ ಬೆಳದಿಂಗಳಂತೆ ನಿಷ್ಕಲವು||” ಎಂಬ ಮಹಾಶಿವಯೋಗಿಗಳ ವಾಕ್ಯವು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೆ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಂತು ಇವರಿಗುಂಟಾದ ಸೌಖ್ಯದ ಇಮ್ಮಡಿ ದುಃಖವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿ ಗುರುವರನ ದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಉತ್ಸುಕರಾಗಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತ ಸೊಂಡೂರಿಂಬ ಪುಣ್ಯಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿ ಕಾರ್ತಿಕೇಯ ಮಹಾಸ್ವಾಮಿಯ ದರ್ಶನವನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿ ಸಾಧು-ಸತ್ತುರುಷರಿರುವ ಪುಣ್ಯಾಶ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯೂ ಗುರುವು ಕಾಣದಿರಲು, ಹಾಗೆಯೇ ಹೊರಟು ಶ್ರೀಶೈಲ, ಕಂಚಿ, ಕಾಶಿ, ಕೇದಾರ, ತ್ರ್ಯಂಬಕೇಶ್ವರ ಮೊದಲಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿ ಪಂಪಾಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅವರು ವಿರೂಪಾಕ್ಷನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನತಪ್ಪರರಾಗಿ—ಭೋಲೆ, ಶಂಭೋಲೆ, ಸ್ವಾಮಿ, ನನ್ನ ಬಳುವಿಕೆಯನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿ ನನಗೆ ಅನುಗ್ರಹ ಮಾಡುವದು ನಿನಗೂ ಅಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೇ? ದೇವಾ, ನಾನು ಯಾರೆಂಬದನ್ನು ನೀನು ಅರಿಯೆಯಾ? ಎಂದು ಸಂತಾಪಪರವಾದ ದೈನೋಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನುಡಿದು ಮಲಗಿರಲು, ಅಂದಿನರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೊಂದು ಸ್ವಪ್ನವುಬಿದ್ದಿತು. ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ—ಎಲೇ ಯತೀ, ಏಳು ಏಳು, ನೀನು ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ತಿಂದು ನನ್ನ ಆಗ್ರಹವಚನವನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಈ ಪರಿಯಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅಷ್ಟಸಿದ್ಧಿಗಳೊದಗಿದರೂ ನಿನಗೆ ಸಮಾಧಾನವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯು ಪೂರ್ಣವಾಗುವದು.” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವು ತನ್ನ ಗುರುವಿನ ವಾಕ್ಯದಂತೆ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರಲು, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ತಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ವಿವಿಧಾನಾಸಕ್ತರಾಗಿ, ಉಮಾಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಖಪ್ರಕ್ಷಾಲನೆಯು ತಮ್ಮ ಚಿದಾನಂದವೆಂಬ ಚಿಲಿಮೆಯ ಸೇವನವಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಾದ ಗೋಕರ್ಣ-ಉಡುಪಿ-ಧರ್ಮಸ್ಥಲ-ಮಲಯಾದ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ನೋಡಿ, ಹಾಗೇ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿಗೆ ಸಾಗಿ ಧಾರವಾಡ ಪ್ರಾಂತವನ್ನು ಸೇರಿ ಕಾಗಿನಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಆ ಊರೊಳಗಿದ್ದ ಆವಿಕೇಶ್ವರನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಇಳಿದಿರುವಾಗ ಅವರನ್ನು ನೋಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಹು ಜನರು ನೆರೆದರು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ತಂಬಾಕವನ್ನು ಸೇದುತ್ತ ಕುಳಿ ತಿರಲು, ನೆರೆದವರಲ್ಲೊಬ್ಬನು—ಇವರೆಲ್ಲರು ಒಣಸಾಧುಗಳೇ ಸರಿ ನಿಜವಾದ ಸಾಧುವೆಂದು ಒಬ್ಬ ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಯ ಚರಂತಪ್ಪನಿಗೆ ಅನ್ನಬಹುದು. ಮೊನ್ನೆ ನಾನು ಎತ್ತು ತರಲಿಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಶಿಶುವಿನಹಾಳದ ಸರೀಫಸಾಹೇಬರಿಗೂ, ಚರಂತಪ್ಪನವರಿಗೂ ಭಿಟ್ಟಿಯಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಸರೀಫನು ಚರಂತನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು, ನೆರೆತುಂಬಿದ ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಆತನ ಮುಂದೆ ಇಡಲು, ಅದನ್ನು ಚರಂತಪ್ಪನು ಮೂಸಿನೋಡಿದ ಕೂಡಲೆ ಗಡಿಗೆಯು ಬರಿದಾಗಿ ತೋರಿತು ಆಗ ಚರಂತಪ್ಪನು ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಸರೀಫಸಾಹೇಬರು ನಿಂತ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಲು, ಅದು ಪುಟಿದು ಸರೀಫಸಾಹೇಬರ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಈಚಲು ತುಂಬಿತ್ತು ಆಗ ಸರೀಫಸಾಹೇಬರು ಅದನ್ನು ಕುಡಿದು ಚರಂತಪ್ಪನಿಗೆ ಶರಣುಹೊಡೆದು ಸಾಷ್ಟಾಂಗಹಾಕಿ ಹೋದರು, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಿಗೆ ಸಂಶಯವು ಉತ್ಪನ್ನವಾಗಿ, ಪುನಃ ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡು, ಸಮಾಧಾನವಾಗದೆ ಚರಂತಪ್ಪನ ಸಂಬಂಧವಿಂದ ಹಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಹತ್ತಿದರು. ಕೇಳಿ-ಕೇಳಿದಹಾಗೆಲ್ಲ ಉರ್ವಕೊಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಗಲಿ ಮಾಯವಾದವನ ಲಕ್ಷಣಗಳೇ ಎದುರಿಗೆ ಕಟ್ಟಿದಂತಾದವು. ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲೊಲ್ಲದು. ಅವನೇ ಹೌದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಮಾಡಹೋದರೆ ಅಲ್ಲವೆಂಬ ಸಂಶಯವು ಬಾಧಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾವದನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾರದೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಆ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಕಳೆದು ಮರುದಿನ ನಿತ್ಯಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮನಸ್ಸು ತಳಮಳಿಸುತ್ತಿರಲು, ಕರ್ಜಾಗಿ ಕಾಲೂರಿತೆನೊಳಗಿನ ದೇವಗಿರಿಯೆಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಒಂದರು.

ದೇವಗಿರಿಯ ಜನರು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ನೋಡಿ, ಯಾವನೋ ಸಂನ್ಯಾಸಿಯು, ಗುರುತಿಲ್ಲದವರ ಗೊಡವೆ ನಮಗೆ ಯಾಕೆಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಉಪಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋಗಹತ್ತಿದರು. ಡೊಳ್ಳು ಹೊಡೆಯದೆ ಜನರು ನೆರೆಯುವವಿಲ್ಲೆಂಬ ಮಾತು ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದೇ. ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಗಾಂಜಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಮಿದ್ಧಹತ್ತಿ

ದರು ಬಳಿಕ ಹನ್ನೆರಡುಬೆರಳು ಉಕ್ಕವೂ, ಮೂರೂವರೆ ಬೆರಳು ವ್ಯಾಸವೂ ಉಳ್ಳ ತಮ್ಮ ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ಸಿದ್ಧವಾದ ಗಾಂಜಿಯನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು, ಆದರೆ ಬೆಂಕಿಯಿಲ್ಲ. ಗಾಂಜಿಯು ಚಟವುಕ್ಕುವೆಂಬುದನ್ನು ಆಶೆಬುರಕ ತನದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸಮೂಪದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಆತನನ್ನು ಕುರಿತು — ಎಲೋ, ನನ್ನಯ್ಯನೇ, ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ತರುವೆಯಾ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು ಅಷ್ಟೇ ಹಾದಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಆ ಮನುಷ್ಯನು ದೀಪದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಕೊಡಲು, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಕೊರೆದು — “ಇದನ್ನು ಚಿಲಿಮೆಗೆ ಹಿಡಿ” ಯೆಂದು ಹೇಳಿ, ಆ ಮನುಷ್ಯನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಕಡ್ಡಿಯನ್ನು ಚಿಲಿಮೆಗೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಲೆ ಸದಾಶಿವನು ಭರದಿಂದ ನೇದಲು ಗಾಂಜಿಯೆಲ್ಲ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗಿತ್ತು. ಬೆಂಕಿಯು ಆರಿ ಬೂದಿಯು ಕೆಳಗೆ ಬಿತ್ತು. ಆದರೆ ಬಾಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಹೊಗೆ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಅರ್ಧತೊಲೆ ಗಾಂಜಿಯನ್ನು ನೇದಿ ಬೂದಿಮಾಡಿದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊಗೆಯೂ ಹೊರಗೆ ಬಾರದವನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಮನುಷ್ಯನು ಅಂಜಿ ಯಾವ ಮಾತನ್ನೂ ಆಡದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದುಹೋಗಿ ಊರಿನಕೆಳಗೆ ಆ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಹಬ್ಬಿಸಿದನು. ಆಗ ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು ಸುದ್ದಿಹೇಳುವ ಮನುಷ್ಯನ ಮಾತಿನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಅಮಶ್ವಾಸಪಡುತ್ತ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಅವರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಹತ್ತಿದರು. ಚಮತ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿ ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಸತ್ತುರುವೆ ಸುತ್ತು ನೆರೆದು ಏನಾದರೂ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಮೂಢರೇ ಬಹು ಜನರಿರುವರೆಲ್ಲದೆ, ಸತ್ತುರುವೆ ನಿಜವಾದ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೂರಿತು ಅವರಿಗೆ ಶರಣು ಹೋಗುವವರು ತೀರ ಕಡಿಮೆ. ಇಂಥ ಮೂಢನರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಕ್ಕೆ ಗುಟ್ಟುಗೊಡದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು — ಅಯ್ಯಗಳಿರಾ, ನನ್ನ ಊರು-ಕೇರಿಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಏನು ಮಾಡುವಿರಿ? ನನ್ನ ಗುರುತು ಇದೇ ನೋಡಿರಿ, ಎಂದು ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಸಲು, ಅದೆಂದು ತರದ ಭಯಂಕರವಾದ ವೃತ್ತಿಕದಂತೆ ತೋರಿತು. ಆಗ ಜನರು ಭಯಪಟ್ಟು ಕೈದೋಡಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿರಲು — ಏನಿರೆಯ್ಯಾ ನನಗೆ ಹಸಿವೆಯಾಗಿದೆ ಏನಾದರೂ ತಂದುಕೊಡುವಿರಾ, ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಕೊಡಲೆ ಜನರು ಮನೆಗೆಹೋಗಿ ಊಟದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಂದರು. ಬಳಿಕ ಎಲ್ಲರೂ ಅಲ್ಲಿ ಉಂಡು ಆನಂದದಿಂದ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು.

ಹೀಗೆ ಆನಂದದಿಂದ ಕುಳಿತಾಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು—ಎಲೈ, ಇತ್ತ ನೋಡಿರಿ, ಮುಂಚಾನೆ ಸೇದಿದ ತಂಬಾಕದ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಈಗ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಬಿಡಹತ್ತಿದರು. ಗುಡಿಯೆಲ್ಲ ಹೊಗೆಯಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದಲ್ಲದೆ, ಹೊರಗೂ ಹೊಗೆ ಮುಸುಕಿತು ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ವಿಶ್ವಾಸ ಪಡಹತ್ತಿದರು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ನಡೆಯುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿತ್ತು ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ಈಶ್ವರಾಂಶರೆಂದು ತಿಳಿಯಹತ್ತಿದರು ಆದರೆ ಕೆಲವು ನೀಚರು ಅವರನ್ನು ಗಾಂಜೆ ಬುಕ್ಕನೆಂತಲೂ, ಕುಲಹೀನ ವೇಷಧಾರಿಯೆಂತಲೂ, ಕುಡುಕನೆಂತಲೂ ಹಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆಮುಂದೆ ನೋಡಲಿಲ್ಲ. ದುರ್ಜನರು ಯಾರಿಗೆ ಮೆಚ್ಚುವರು? ಈ ನಿಂದಾಸ್ತುತಿಗಳೆರಡಕ್ಕೂ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಮಹತ್ವಕೊಡಲಿಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾಗಲು, ಅವರ ಪ್ರಶಂಸೆಯು ಸಾಲಕ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ಹಬ್ಬಿತು ಜನರ ಸಂದಣಿಯು ವಿಶೇಷವಾಗಹತ್ತಿತು ಹೊರಗಿನ ಉತ್ಸವಗಳು ಎಷ್ಟು ನಡೆದರೂ ಗುರುದರ್ಶನವಾಗದ್ದರಿಂದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಿಗೆ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸಮಾಧಾನವಿದ್ದಿಲ್ಲ ಹೀಗಿರಲು, ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ, ಏನೋ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಎದ್ದು ದಂಡಕಮಂಡಲಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಸುತ್ತು-ಮುತ್ತು ಮುಗಿದವರನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿ—ಎಲೆ-ಎಲೇ, ಏಳಿರಿ ನಾಳೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕ್ಕೆ ಹಂಪಿಯು ಎರೂಪಾಕ್ಷನ ರಥೋತ್ಸವವಾಗುತ್ತದೆ ಬೇಗನೆ ಹೋಗಿಗೋಣ ಏಳಿರಿ, ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನು ಕರೆಯಲು, ಅವರು—ಸ್ವಾಮಿ, ಹಂಪಿಯಲ್ಲಿ, ನಾವಲ್ಲ? ಏವತ್ತು ಅರವತ್ತು ಹರದಾರಿ ದೂರವಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ನಡೆಯುತ್ತ ಹೋಗಿ ರಥೋತ್ಸವದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವದು ಹ್ಯಾಗೆ? ಈಗ ನಾವು ರೈಲಗಾಡಿಯಿಂದ ಹೋದರೂ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಮುಟ್ಟುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅನ್ನಲು—ಮಕ್ಕಳಿರಾ! ಕಣ್ಣಿಗೆ ದೂರವಾದರೂ ಕಾಲಿಗೂ, ಮನಸ್ಸಿಗೂ ದೂರವಲ್ಲವು. ನಾನು ಹೋಗಿಬರುತ್ತೇನೆ ನೋಡಿರಿ, ಎಂದು ಹೂರಟು ಹೋದರು. ಹೋದವರು ತೇರು ಎಳೆಯುವದರೂಳಗಾಗಿ ಹಂಪಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿದ್ದ ದೇವಗಿರಿಯ ಜನರಿಗೆ ಭಟ್ಟಿಯಾದರು ತೇರು ಎಳೆದ ಬಳಿಕ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ದೇವಗಿರಿಯ ಜನರಿಗೆ—ಎಲೇ, ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತೀರೇನಲೆ, ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಬೇಕಾದರೆ ಬರಿ ಎನ್ನಲು, ಅವರು—ಸ್ವಾಮಿ, ನಾಳೆ ಬೆಳಗಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಗೋಣ, ಇಷ್ಟು ಅವಸರವೇಕೆ? ಅನ್ನಲು, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು—

ಮಕ್ಕಳಿರಾ, ಛಿದ್ರಿಯೆಂಬ ಗ್ರಾಮದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬನು ದೇವಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ ನಾನು ಹೋಗುವವರೆಗೆ ಆತನು ಊಟವಾಡುವಹಾಗಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಹೇಳಿದವರೇ ತಮ್ಮ ಸಾಸಣನುಗಳನ್ನು ಬಗಲಿಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಮಧ್ಯಾಹ್ನಕ್ಕೆ ದೇವಗಿರಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟರು. ಲಬ್ಧಿಯಿಂದ ಕರೆಯಬಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಅಭೀಷ್ಟವನ್ನು ಪೂರ್ಣಮಾಡಿ, ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿ ಆತನನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟರು ಹಂಗೆ ಹೋದವರು ಮುಂದೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಮೇಲೆ ಬಂದು ರಥೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಸ್ವಾಮಿಗಳು ದಯಮಾಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ಹೇಳಲು, ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, ಈತನು ಮಹಿಮಾಪುರುಷನು ಹೌದೆಂದು ತಿಳಿದು ದೃಢಭಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾದರು ಅಲೌಕಿಕ ಕೃತಿಗಳೇ ಸತ್ತುರುಷರ ಡೊಳ್ಳು!

ಶನೆಯ ಶ್ರಕರಣ — ಸದ್ಗುರುವೂ, ಸಚ್ಚಿಷ್ಯನೂ.

— [೦] —

ಇತ್ತ ಚರಂತವನು ಉರ್ವಕೊಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುವಿನ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಮಾಯವಾಗಿ ಬಂದವನು ಪಯಣದ ಮೇಲೆ ಪಯಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ತನ್ನ ವಾಸಸ್ಥಳವಾದ ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದನು ನೋಡುವವರಿಗೆ ಆತನ ಸ್ಥಿತಿಯು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ರೂಪಾಂತರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಆತನ ಮಹಾ ಮಹಿಮೆಗಳು ಊರವರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿ ತೋರಹತ್ತಿದವು. ಹುಣುಗರಂತು ಈತನು ಬಂದ ಕೂಡಲೆ “ಎಲೇ ಹುಚ್ಚಚರಂತವನು ಮತ್ತೆ ಬಂದಾನಲಾ, ಬ್ರಿಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ಓಡಿಬೋಗಿ ಆತನ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ನೆರೆದು “ಏ ಚರಂತವ್ವಾ, ಇಷ್ಟು ದಿವಸ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದಿ?” ಎಂದು ಪರಿ ಪರಿಯಿಂದ ಪೀಡಿಸಿ ಕೇಳಹತ್ತಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಚರಂತವನು ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ನಮಸ್ಕರಿಸಿದರೂ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು. ತನಗೆ ಆನಂದಬಂದಾಗ ಸೇದಲಿಕ್ಕೆ ಚುಟ್ಟವನ್ನು ಕೇಳುವನು, ಚುಟ್ಟವನ್ನು ಕೊಡಹೋದರೆ ನೀನು ಸೇದಿಕೊಡು ಅನ್ನುವನು. ಅವರು ಹಾಗೆ ಮಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ನಿಂತರೆ

ಹೊಡೆದು ಓಡಿ ಹೋಗುವನು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಈ ಮಹಾಮಹಿಮನು ಆಟದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವಾಗ ನಡುವೇ ಫಕ್ಕನೆ ನಿಂತು—ಎಲೆ ಸದಾಶಿವಾ, ನಿನ್ನ ನಂಬಿಗೆಯು ಎಷ್ಟು ಬಲವತ್ತರವಾದದ್ದು? ಅದು ನನ್ನನ್ನೇ ಒಯಸಹಚ್ಚಿರುವದಲ್ಲ! ಒಳ್ಳೆದು. ಈಗಲೇ ನಿನಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಹಿಡಿ, ಎಂದು ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನಾಗಲಿ, ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಣುಕನ್ನಾಗಲಿ ಒಗೆದುಬಿಡಲು, ಅವು ಕಾಣದಂತೆ ಯಾವಕಡೆಗೋ ಕೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ—ಯಾಕೆ, ಇನ್ನೂ ನಾನು ನಿನಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೆಂದೋ? ಎಷ್ಟು ಒಳಲುತ್ತಿಯೋ ಸದಾಶಿವಾ! ನನ್ನದು-ನಿನ್ನದೆಂಬ ವಿಷಯಾಂಧಕಾರವು ಪೂರ್ಣ ಹರಿಯುವ ವರೆಗೆ ಆ ಬಂಧನವು ನಿನಗೆ ಬಿಡದು, ಸ್ವಯಂಪ್ರಕಾಶವು ತೋರದು, ಬಳಲಿಕೆಯು ತಪ್ಪದು. ನನ್ನದು-ತನ್ನದು ಎಂಬ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಬೇಗನೆ ಕಳೆದು ಹುಡುಕು, ಅಂದರೆ ಸಿಗುತ್ತೇನೆ, ಎನ್ನುತ್ತ ಆಕಳಿಸಿ ಜಸ್ವಾಳಿಯನ್ನಿಕ್ಕುವನು ಈತನು ಹೀಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದವರು—ಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ಹೀಗೆ ಯಾರಿಗೆ ಅನ್ನುತ್ತೀರೆಂದು ಕೇಳಲು, ಎಲೇ, ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ಸದಾಶಿವನು ನನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ಒಲು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಾಗೆ ಅನ್ನುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳುವನು. ಆತನ ಮಾತಿನ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥವು ಜನರಿಗೆ ತಿಳಿಯದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಆ ಜಗತ್ಕರ್ತನಾದ ಸದಾಶಿವನೇನಿಲ್ಲ? ಈ ಹುಚ್ಚ ಜರಂತವನೇನಿಲ್ಲ? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಸಾರುಗಳು ಅಂದಹಾಗೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸೋಗು ಸೋರಿಸುತ್ತಾರೆ, ಎಂದು ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿರುವರು

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಲೌಕಿಕದವರ ಹಾಸ್ಯಕ್ಕಾಸ್ಪದನಾಗಿಯೂ, ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಲೀಲಾಸ್ವರೂಪಿಯಾಗಿಯೂ, ಪಾಮರರಿಗೆ ಹುಚ್ಚನಾಗಿಯೂ, ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದವರ ವಶನಾಗಿದ್ದ ಈ ಮಹಾನುಭಾವನು ತನ್ನ ನಿತ್ಯಕರ್ಮವಾದ ಆಂತರ್ಯಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಎಂದಿನಂತೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿ ಒಂದು ಮಾವಿನಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅಂದು ಶಕ ೧೮೦೦ನೇ ಮಾಘವದ್ಯ ಪುತ್ರವದೆಯ ಸುಮುಹೂರ್ತವಾಗಿತ್ತು ಅಂದು ಕೌತುಕದ ಸಂಗತಿಯು ಒದಗಿತು. ಆರಂಭವನೇ ಹತ್ತರ ಒಬ್ಬ ಸದ್ಭಕ್ತನು ನಿಂತಿರುತ್ತಾನೆ, ಕೆಲವರು ತಂಜಾಕಸೇದುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚರಮೂರ್ತಿವರನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು, ತಲೆಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಕಾವಿಯ ಹರಕ ಚಿಂದಿಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇಳಿಸಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ನೆರೆದಿದ್ದ ಜನರಾದರೂ ಈತನನ್ನು

ನೋಡಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟರು. ಒಬ್ಬರೂ ಪಿಚ್ಚೆಂದು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಟುತಾಸು ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು ಆಗ ಚರಮೂರ್ತಿವರನು—“ಹಾಸದಾಶಿವಾ, ಉರಗರಾಜನು ಬಲು ಬಲಿಷ್ಠನಿರುವನು ನಿಜ. ನೀನು ಗುರುವುತ್ರ ನಕುಡಲಾ” ಎಂದು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಗಟ್ಟಿಸಿ ನುಡಿದು “ಜಯನಮಃಪಾರ್ವತೀಪತೇ ಹರಹರ ಮಹಾದೇವ” ಎಂದು ಜಯಘೋಷಮಾಡಲು, ಎಲ್ಲರೂ ಅದರಂತೆ ಜಯಘೋಷವನ್ನು ಮಾಡಿದರು ಬಳಿಕ ಚರಂತವ್ವನು ಎಲ್ಲರೊಡನೆ ಎನೋದ ದಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತರಲು ಒಬ್ಬ ಭಕ್ತಶ್ರೇಷ್ಠನು ಎದ್ದುನಿಂತು—ಮಹಾ ಸ್ವಾಮಿ, ತಾವು ಇಷ್ಟುಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಮೌನವ್ರತವನ್ನು ತಾಳಿ, ಕಡೆಗೆ ಜಯ ಘೋಷಮಾಡಿದ ಕಾರಣವೇನು? ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಚರಂತವ್ವನು—ಈಗ ನೀನು ಅದನ್ನು ಕೇಳತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಮೇಲೆ ಈ ಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಈಶಾನ್ಯದಿಕ್ಕಿ ನಿಂದ ಬರುವವನಿಂದ ಅದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯುವದು. ಈಗ ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಗುಪ್ತವಾಗಿಡಿರಿ, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿರುವಾಗ ಅರುಣೋದಯವಾಯಿತು ನೆರೆದ ಜನರು ಹಾಗೇ ಎದ್ದು ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಬಗೆ ಬಗೆಯಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಹೋದರು. ಚರಂತವ್ವನಾದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು ಸಮೂಪದಲ್ಲಿರುವ ತೋಟಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಗೆಬಗೆಯ ಹೂಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಕೊಂಡು ಊರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತನಗೆ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದವರಿಗೆ—ಎಲೇ, ಇನ್ನು ಸದಾಶಿವನು ಒರುತ್ತಾನೆ ಆತನು ಬಂದಬಳಿಕ ನೀನು ಭಕ್ತನಾಗುತ್ತೀಯಾ? ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ ಕರತಳಭಿಕ್ಷುಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಭಿಕ್ಷು ನೀಡುವಾಗ ಕೆಲವರು ಈತನನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟೇವೋ, ಎಂಬ ಸಂಶಯದಿಂದ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ದೂರದ ಹಾಕಲು, ಚರಂತವ್ವನು ಒಡ್ಡಿದ ಬೊಗಸೆಯನ್ನು ಅಗಲಿಸಿ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಬಿಡುವನು. ಅದು ನೆಲದಮೇಲಾಗಲಿ ಮುಸರಿಯು ಬಾನೆಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಬೀಳು ವದು. ಆಗ ರೊಟ್ಟಿಯು ನೀಡಿದವರು—“ಚರಂತವ್ವಾ, ಹೀಗೆ ಯಾಕೆ ಮಾಡುತ್ತೀ?” ಎಂದು ಕೇಳಲು—“ನೀನು ರೊಟ್ಟಿಯು ನೀಡಿದ್ದರೆ ನಾನು ನೀಡಿಸಿ ಕೂಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆನು, ಆದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಸ್ಪೃಗಿಯಾದೀತೋ” ಎಂಬ ಸಂಶಯದಿಂದ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಚಲ್ಲಿಕೊಟ್ಟುಬಳಿಕ ನಿನ್ನ ಮೃಗಿಯ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ನಾನಾದರೂ ಹ್ಯಾಗೆ ನೀಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ?” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಹೇಳುವನು. ಈತನ ಈ ಸ್ವಭಾವ ವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೆಲವರು ನೀಡದೆ ಬೇಕೆಂತಲೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಚರಂತವ್ವನು—“ಎಲೇ, ಹೀಗೆ ಯಾಕೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮೂಕರಾಗು

ಎರಿ? ಅದೋ, ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳಗೆ ದೇವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಡಕಲಿನಲ್ಲಿ ನಡುವಿನ ಗಡಿಗೆಯೊಳಗೆ ಬಿಲ್ಲವದೆ, ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಂಡಿರಿ ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ,” ಎಂತಲೂ, “ಅಗೋ, ನಿನ್ನ ಸೊನೆಯು ಆ ಮಾಡದಲ್ಲಿ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತಾಳೆ, ಸ್ವಲ್ಪ ವೊಸರು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರಿ. ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ,” ಎಂತಲೂ ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಹೇಳುವನು. ಹೀಗೆ ಒಣಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಹಾಗೆ ಹೇಳುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಭಯಪಟ್ಟು ಚರಂತಪ್ಪನು ಬಂದಕೂಡಲೆ ಇದ್ದದ್ದನ್ನು ನೀಡಿ ಶರಣುವಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ದೂರದಿಂದ ಚರಂತಪ್ಪನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಗೆಯಲು, ಚರಂತಪ್ಪನು ಕೈಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು ಆಗ ರೊಟ್ಟಿಯು ಮುಸರಿಯ ಬಾನಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿತು. ಚರಂತಪ್ಪನು ಬಾನೆಯೊಳಗೆ ಕೈಹಾಕಿ ಆ ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ತೆಗೆಯಲು, ಅದೇ ಹಂಚಿನ ಮೇಲಿಂದ ತೆಗೆದ ರೊಟ್ಟಿಯಂತೆ ಅದರೊಳಗಿಂದ ಉಗಿಯು ಹಾಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳು ಹೀಗಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಚರಂತಪ್ಪನನ್ನು ಕೇಳಲು, ನಿನ್ನ ಮುಟ್ಟಿರೊಟ್ಟಿಯು ನನಗೆ ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದೆಂದು ತಿಳಿದು ಗಂಗಳನ್ನು ಅದನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸುಟ್ಟು ಪವಿತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಈ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದಲ್ಲ-ಎರಡಲ್ಲ, ಚರಂತಪ್ಪನ ಹಲವು ಲೀಲೆಗಳು ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಯವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಲಿದ್ದವು.

ಚರಂತಪ್ಪನು ಜಾತ್ಯಭಿಮಾನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದನೆಂದು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದೆಯಷ್ಟೇ, ಆತನು ಭೇದಭಾವವೆಣಿಸದೆ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿಯವರಲ್ಲಿ ಉಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಎಲ್ಲರು ತಮ್ಮವನೆಂದು ಈತನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಊರಲ್ಲಿಯು ಮಂತ್ರವಾಡಿ ಸಿದ್ಧರಾಮಪ್ಪನ ಮನೆಯು ಚರಂತಪ್ಪನ ವಾಸಸ್ಥಳವಾಗಿತ್ತು. ಸಿದ್ಧರಾಮಪ್ಪನು ಸಾಧುಸತ್ಪುರುಷರ ಸೇವೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಅವರಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಬೋಧವಚನಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೇಮವುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು ಚರಂತಪ್ಪನ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಯೂ, ಅದರ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ನಾಲ್ಕು ಊರುಗಳೂ ಸ್ಥಾನವಾಗಿದ್ದವು ಆತನು ಬಂದಕೂಡಲೆ ಜನರು “ಕಾಲಡೋಣಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುವ ಹುಚ್ಚನು ಬಂದನೆ” ಎಂದು ನುಡಿದು, ಇವನು ದೂರದಲ್ಲಿರುವಾಗಲೇ ಒಂದು ತುಣುಕು ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಪಾಮರರಿಗೆ ಈ ಮಹಿಮನ ಯೋಗ್ಯತೆ ಹ್ಯಾಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು? ಈತನು ಬಹು ದೇಶಪರ್ಯಟನೆ ಮಾಡಿ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪವಿತ್ರ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ತಿರುಗಿ, ಮಹಾನುಭಾವರಾದ

ಸಾಧು-ಸತ್ತುರುಷರ ದರ್ಶನನಾಡಿ, ವೇದಾಂತದ ಮಹಾವಾಕ್ಯಗಳ ಶ್ರವಣ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಆತನ ಕಾಯ-ಜೀವಗಳು ಸವಿತ್ರವಾಗಿದ್ದವು. ಶ್ರೀಗುರುಕೃಪೆಯಿಂದ ಆತನು ಪರಮ ಶಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಸದಾನಂದಿಯಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಆ ಮಹಾತ್ಮನ ಮುಖದಿಂದ ಪರಮಾನುಭವದ ಮಹಾವಾಕ್ಯಗಳು ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು, ಆದರೆ ಅವು ಅಶ್ರದ್ಧೆಯ ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೇರುವುದು ಅಸರೂಪವು ಆತನು ಈಗಿನ ರಾಂಭಿಕ ವೇದಾಂತಿಗಳಂತೆ ಬಾಯ್ಬಿಡಕತನವೇ ವೊದಲಾದ ಬಯಲಾಡಂಬರದ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ತನ್ನ ಅಗಾಧವಾದ ಸರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಗೂಢವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ನಟಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂದಬಳಿಕ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಂಥ ದೊಡ್ಡ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಮುಮುಕ್ಷುವಲ್ಲದೆ, ಹುಚ್ಚ ಚರಂತಪ್ಪನ ಗುರುತನ್ನು ಬೇರೆ ಯಾರು ಹಿಡಿಯಬೇಕು? ಇತ್ತ ಚರಂತಪ್ಪನು ತನ್ನ ನಿಜವಾದ ಶಿಷ್ಯನು ಸದಾಶಿವನೊಬ್ಬನೇ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದು, ಆತನು ಸದಾಶಿವನ ವೃತ್ತಿಯು ಹಣ್ಣಾಗುವ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಅನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾದವನು ಸದಾಶಿವನೊಬ್ಬನಾದರೂ ಇರುತ್ತಾನೆಂಬ ಆನಂದವು ಚರಂತಪ್ಪನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಸದೆ ಹೊರಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು ಚರಂತಪ್ಪನು ಆವಾಗ್ಗೆ ಜನರ ಮುಂದೆ—ಎಲೇ, ಇನ್ನುಮೇಲೆ ಸದಾಶಿವನು ಬರುತ್ತಾನೆ; ನೀವು ಅವನ ಶಿಷ್ಯರಾಗುವಿರಾ? ಎಂದು ಆನಂದವು ಹಿಡಿಸದೆ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರಸಾದಭಕ್ತರೂ ವಿಷಯಲೋಲುಪರೂ, ಆದ ಅಧಮಭಕ್ತರ ಹಿಂಡು ಸತ್ತುರುಷರ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಸೆರದಿದ್ದರೂ, ಅವರಿಂದ ಸತ್ತುರುಷರಿಗೆ ಎಷ್ಟುಮಾತ್ರವೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವದಿಲ್ಲ ತಾವು ಬಹು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ದುರ್ಲಭವಾದ ಪಾರಮಾರ್ಥಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳುವ ಸತ್ವಶಾಲೆಯಾದ ಸಚ್ಚಿಷ್ಯನ ಹಾದಿಯನ್ನು ಅವರು ಅತ್ಯಾತುರದಿಂದ ನೋಡುವರು, ಅವರು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಆತನ ಯೋಗಕ್ಷೇಮವನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವರು. ವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಸದ್ವಿಧವನ್ನು ಮಾಡುವರು ಸದ್ಗುರುವಿನ ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಈ ಎಲ್ಲ ಆದರಣೆಗಳಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಗುರುವಿನ ದರ್ಶನವು ಹ್ಯಾಗಾದೀತೆಂದು ಅವರು ಆತುರಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಶಿಷ್ಯನ ಅಭಿಮಾನವು ಎಂದು ನಷ್ಟವಾದೀತೆಂದು ಗುರುಗಳು ಹಾದಿಯ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು ಇಂಥ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯರೇ ಧನ್ಯರೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ಗುರುಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ಸಂಸಾರ ವ್ಯಾಸನೆಯನ್ನೂ, ದುರ್ಗುಣಗಳನ್ನೂ, ದೇಹಾಭಿಮಾನವನ್ನೂ ಕಳೆದು

ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಆತ್ಮಸಂಯಮನದಿಂದ ಯತ್ನ ಮಾಡದೆ, ಸದ್ಗುರುವಿನ ಬೆಂಬಲದಿಂದ ತಮ್ಮ ಧನಕೃಷ್ಣೆಯನ್ನು ಗುಪ್ತವಾಗಿ ಪೂರ್ಣಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ದುರಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಎಸಗುತ್ತ, ತಾವೇ ಶ್ರೇಷ್ಠರೆಂಬ ದುರಭಿಮಾನದಿಂದ ಮೆರೆಯುವ ನರಕಭಾಷನರಾದ ಶಿಷ್ಯರು ಆತ್ಮಘಾತಕಿಗಳಲ್ಲದೆ, ಉದ್ಧಾರವಾಗತಕ್ಕವರಲ್ಲ. ಭೂತದಯೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಗಳಿಲ್ಲದ ಅಧಮರು ಶಿಷ್ಯಪದವಿಗೆ ಪಾತ್ರರೇ? ಅನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಬಿರಿಸು ಮಾತಾಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಪಟ್ಟ ದಯಾಪರರಾದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಸಚ್ಚಿಷ್ಯತೆಯನ್ನು ವಾಚಕರು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿಡಬೇಕು. ಸದಾಶಿವನಿಗೆ ಧ್ವಜಿಯೊಳಗಿನ ಒಂದು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒದಗಿದ ಸರ್ವಭಯದ ನಿವಾರಣೆಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹುಚ್ಚ ಚರಂತಪ್ಪನು ಎಷ್ಟು ಜಾಗರೂಕನಾಗಿದ್ದನೆಂಬುದು ಮುಂದಿನ ಪ್ರಕರಣಗಳಿಂದ ವಾಚಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದರೆ, ಸದ್ಗುರುವಿನ ಸಚ್ಚಿಷ್ಯವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಹಾಗು ಆದರಣೆಯ ಬಗೆಯು ಅವರ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದಂತಾಗಬಹುದು.

ಒನೆಯ ಪ್ರಕರಣ—ಸರ್ಪಸಂಹಾರ.

ಹಿಂದೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಧ್ವಜಿಯಿಂದ ಬಂದ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಇನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿಕಳಿಸಿದ್ದನ್ನು ವಾಚಕರು ಮರೆತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅದರಂತೆ ಆ ಭಕ್ತನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ದೇವಗಿರಿಗೆ ಕರೆಯಲಕ್ಕೆ ಒರಲು, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಧ್ವಜಿಗೆ ಹೊರಟರು. ಊರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿದ ಬಳಿಕ ಅವರು ಕರೆಯಬಂದ ಭಕ್ತನೊಡನೆ ಊರೊಳಗೆ ಹೋಗದೆ, ಒಂದು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಕ್ಕರು. ಆಗ ಭಕ್ತನು—ಸ್ವಾಮಿ, ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕು ಈ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಯಂಕರವಾದ ಹಾವು ಇರುವುದರಿಂದ ರಾತ್ರಿಯ ವಾಸಕ್ಕೆ ಇದು ಯೋಗ್ಯವಾದದ್ದಲ್ಲ, ಅನ್ನಲು, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು—ನಮಗೆ ಮನೆಯು ತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ, ಗುಡಿಯೇ ತಕ್ಕದ್ದು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತೇನೆ, ಯಾರ ಮನೆಗೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಕರಕೊಂಡು ಬಂದವನು ನಿರುಪಾಯವಾಗಿ ಮನೆಗೆ

ಹೋದನು. ಈ ಸುದ್ದಿಯು ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹಬ್ಬಿ ಜನರು ಗುಡಿಗೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಇರಬಾರದೆಂದು ಪರಿಪರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೂ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಕೇಳದೆ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇಳಕೊಂಡರು. ಆ ಛಿಬ್ಬಿಯ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಚೌಟಿ ಗದಿಗೈಯ್ಯನ ವರಿಂಬ ಮಾಂತ್ರಿಕರು ಇರುತ್ತಿದ್ದರು ಅವರಿಗೂ ಆ ಹಾವು ಅಸುಗೊಂಡಿದ್ದಿಲ್ಲ ಆ ದೇವಾಲಯವನ್ನು ಊರವರು ಯಮಾಲಯವೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅದರ ಹತ್ತರ ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ಎಷ್ಟೋ ಜನರು ಹುಂಪನ ಕಾಂಬಿ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಎರವಾಗಿದ್ದರು. ಗದಿಗೈಯ್ಯನವರು ಗುಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರನಿಗೆ—

ಗದಿಗೈಯ್ಯನವರು—ಸಾಧುಗಳ ಊರು ಯಾವದು?

ಸದಾಶಿವ—ಸಾಧುಗಳಿಗೆ ಒಂದೇ ಊರು ಅಲ್ಲವೆ?

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ಒಂದೇ ಊರವನಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ?

ಸದಾಶಿವ—ಘಟದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವದಕ್ಕೆ.

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದವರಾರು?

ಸದಾಶಿವ—ಯಾರು ಕರೆತರಲಿಕ್ಕೇನು? ಪ್ರಾರಬ್ಧ ಬೋಗವು.

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ತಂದವರು ಪುಣ್ಯಾತ್ಮರೇ ಸರಿ.

ಸದಾಶಿವ—ಪುಣ್ಯಪಾಪದ ಹಂಗು ಆತ್ಮಕ್ಕೆನು?

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ಆತ್ಮವೇ ಹೋದಮೇಲೆ ನೀನುಮಾಡುವದೇನು?

ಸದಾಶಿವ—ಯಾವಾಗಾದರೂ ಮಾಡುವದನ್ನು ಮಾಡಿಯೇ ತೀರಬೇಕು.

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಈ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಗೇಂದ್ರನಿಗೆ

ಈವೊತ್ತಿನ ಆಹಾರವಾದೆ.

ಸದಾಶಿವ—ನಾಗೇಂದ್ರನು ಆತ್ಮಾನುಯಾಯಿಯಲ್ಲವೇ? ಅಂದ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಭೇದವೇನು?

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ಎಲೋ ಹಾಗಲ್ಲ, ಈ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸರ್ಪವಿದೆ.

ಸದಾಶಿವ—ಸರ್ಪವು ಏನು ಮಾಡುವದು?

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ರಾತ್ರಿ ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದವರನ್ನು ಕಚ್ಚುತ್ತದೆ.

ಸದಾಶಿವ—ಕಚ್ಚಿದರೆ ಆಗುವದೇನು?

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ವಿಷವೇರಿ ಮೃತ್ಯುವು ಒದಗುವದು.

ಸದಾಶಿವ—ಸಂಸಾರವು ವಿಷವಲ್ಲವೋ? ನೀನಿಗೆ ಮೃತ್ಯುಂಪಲ್ಲವೋ?

ಗದಿಗೈಯ್ಯ—ಮೃತ್ಯುವು ಒದಗುವ ಕಾಲ-ಕಾರಣಗಳು ಬೇರೆಯಲ್ಲವೆ?

ಸದಾಶಿವ — ಬ್ರಹ್ಮಪರಾಯಣತೆಗೆ ಕಾಲ-ಕಾರಣಗಳೇತಕ್ಕೆ?

ಗದಿಗಯ್ಯ — ಹಾಗಾದರೆ ವಿಷಡಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಮೃತ್ಯುವಿರಬಹುದು.

ಸದಾಶಿವ ಅದು ಬ್ರಹ್ಮಾರ್ಪಿತವಲ್ಲವೆ?

ಗದಿಗಯ್ಯ — ಏನವು ಉಗ್ರವಾದದ್ದಿರುತ್ತದೆ

ಸದಾಶಿವ — ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದಕ್ಕೆ ಬಲವತ್ತರ ಕಾರಣವಾಯಿತಲ್ಲ.

ಗದಿಗಯ್ಯ — ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಯಾರು ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು?

ಸದಾಶಿವ — ನಾನು ನೀನೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಅನೇಕಕೋಟಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಹೋಗಿದೆ

ಗದಿಗಯ್ಯ — ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯಿದ್ದಂತಾಗಲ. ನನ್ನಂಥ ಗಾರುಡಿಗ ಸಾಹಸಿಗನಿಂದ ಈ ಸರ್ಪವನ್ನು ತಡೆಯುವದಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಪಾಡೇನು?

ಈ ಮೇರೆಗೆ ನುಡಿದು ಗದಿಗಯ್ಯನವರು ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಊರೊಳಗಿನ ಜನರು ಗುಡಿಗೆ ಬಂದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ಕೌತುಕವಿಂದ ನೋಡಿ ಹೋಗುತ್ತಲಿದ್ದರು ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ಮುಣುಗಿತು. ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಸಂಧ್ಯಾಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹಾಸುಗಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ತಂಜಾಕು ಸೇದಿ, ತಪಸ್ಸನ್ನಾಚರಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಲಿಂಬಿಯ ಹಣ್ಣಿನಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವಾದ ಕಲ್ಲುಗಳ ಹಾಸಿಗೆ ಹಾಸಿ, ದಂಡ-ಕಮಂಡಲು-ಕಾಷಾಯಾಂಬರಗಳನ್ನು ತಲೆಗಿಂಬಿಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗರ್ಭಗುಡಿಯಬಾಗಿಲ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ, ಬಾಗಿಲ ಒಂದು ತೋಳಬುಡದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ತೋಳಬುಡದವರೆಗೆ ಕಂಸಾಕಾರದ ಗೆರೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು, ಪರಬ್ರಹ್ಮ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿ—ಎಲೇ ನಾಗೇಂದ್ರಾ, ನೀನು ಬರುವದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬಂದು ನಿಂತು ನನಗೆ ದರ್ಶನಕೊಡು, ಎಂದು ಅನ್ನುತ್ತ ತಮ್ಮ ಹರಳು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಮಲಗಿಕೊಂಡರು. ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಊರೊಳಗಿಂದ ಕೇಳಿಬರುವ ಜನರ ಗದ್ದಲವು ನಿಂತಿತು. ಗಾಳಿಯು ಸುಳಿಯದಾಯಿತು. ಯಾವಾಗಾದರೊಮ್ಮೆ ನಾಯಿಗಳು ಗುರುಗುಟ್ಟುತ್ತಿದ್ದವು ಹುಣ್ಣಿವೆಯ ಮರುದಿನವಾದ್ದರಿಂದ ಚಂದ್ರನು ಏನೊಂದೂ ಕಲಂಕವಿಲ್ಲದವನಾಗಿ ಝಗಝಗಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ವಿರಲವಾಗಿ ಮಿನುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅಂಜುಬುರುಕರಿಗೆ ಅಂಜಕೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಇಂಥ ಭಯಂಕರಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಊರೊಳಗಿನ ಯಾರ ಮಾತನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಹರಳು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಪವಡಿಸಿದ್ದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂ

ದದ ಭರದಲ್ಲಿ ಭ್ರೂಮಧ್ಯಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಕೊಂಡು ಸ್ವಯಂಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಆನಂದವಡುತ್ತಿರಲು, ಗಜ್ಜಿನ ಗರ್ಭಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಭೋರೆಯ ಕರ್ಕಶವಾದ ಸಪ್ಪಳವು ಕೇಳಿಸಹತ್ತಿತು ಆ ಸಪ್ಪಳದ ಕಡೆಗೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಲಕ್ಷ್ಮವು ಹೋಗಲು, ಅವರು ಭ್ರೂಮಧ್ಯಸ್ಥಾನದಿಂದ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಇದು ಏನೆಂದು ನೋಡುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾಯಿಂದ ಫೂತ್ಕಾರ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಕೆಂಗಣ್ಣುಗಳಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಭಯಂಕರವಾದ ಸರ್ಪವು ಗರ್ಭಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಹೊರಗಿನ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಬೆಳದಿಂಗಳ ಕಾಂತಿಯು ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಮಸಮಸಕಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದರಿಂದ ಆ ಮಂದಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರ ಸರ್ಪವು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಉಗ್ರವಾಗಿ ತೋರಿತು ಸರ್ಪವು ಸುತ್ತು ಮುತ್ತು ನೋಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಹೆಡೆಯನ್ನು ನಾಲಯ್ಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು.

ಬಳಿಕ ಸರ್ಪವು ಏನೋ ಯೋಚಿಸಿದಂತೆ ಹೊಸ್ತಲದ ಮೇಲ್ಪಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಹೆಡೆಯನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಬ್ಬಿಸಿ, ಹಾಗೇ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಬರೆದ ಮಂತ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಮಂಡಲರೇಖೆಯ ಸವಿೂಪಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಹೆಡೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ರವೆಂದು ಅಪ್ಪಳಿಸಹತ್ತಿತು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಮಗೊಟ್ಟುನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿದ್ದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು, ಅದರ ನಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ಉಪಾಯವನ್ನೂ, ಯೋಚಿಸದೆ, ಸುಮ್ಮನೆ ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರಲು, ಸರ್ಪವು ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾರೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮುಂದೆಯಿದ್ದ ಮಂಡಲರೇಖೆಯ ಮೇಲೆ ರವೆಂದು ಅಪ್ಪಳಿಸುತ್ತ, ತನ್ನ ಸಿಟ್ಟಿನ ರಭಸವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಬೀಸುತ್ತಿತು. ಬಳಿಕ ಅದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಫೂತ್ಕಾರ ಧ್ವನಿಮಾಡಿ ಒಂದು ಆಳಲುದ್ದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಧ್ವನಿ ಮಂಡಲರೇಖೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಹೊಟ್ಟೆ ಮೇಲಾಗಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿತು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ತಮ್ಮ ಹತ್ತರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಂತ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಹರಳನ್ನು ಆ ಸರ್ಪದ ಮೇಲೆ ಒಗೆದರು. ಆಗ ಸರ್ಪದ ದೇಹದೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಪ್ರಕಾಶವು ಹೊರಟು “ಧನ್ಯ-ಧನ್ಯ” ಎಂಬ ಶಬ್ದವು ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರಲು, ಅದೃಶ್ಯವಾಯಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೂಡಲಗೆಂಪು ಹರಿಯಿತು. ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಎದ್ದು ತಮ್ಮ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡಿ ಹರಳುಗಳನ್ನು ಚಲ್ಲಿಕೊಟ್ಟು, ಪುನಃ ಆಸನವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ತಂಬಾಕವನ್ನು ಮಿದುತ್ತು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ತಂಬಾಕವು

ಮಿದ್ಧಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಮೇಲೆ, ತಮ್ಮ ಒಹುದೊಡ್ಡದಾದ ಚಲಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತುಂಬಿ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿ ಶಂಭುಲಿಂಗಚರಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತೀ ತ್ರಾದಿಗಳಿಂದ ಮೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿ ಕರೆದು, ಆನಂದದೊಡನೆ ಚಲಿಮೆಯನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಸೇದುತ್ತ ಹೊಗೆ ಬಿಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ತಾಸು ಹೊತ್ತು ಏರಿತು.

ಇತ್ತ ನಿನ್ನ ದುರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಜನರು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮರಣಹೊಂದಿದ ಸಾಧುವಿಗೆ ಮಣ್ಣು ಕೊಚಬೇಕೆಂದು ಗುಡಿಗೆ ಬಂದು ನೋಡಲು, ಅದೇ, ಗಾಂಜಿಯನ್ನು ಸೇಡಿ, ಆನಂದದಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗದ್ದಕ್ಕೆ ಯೋಗದಂಡವನ್ನು ಆನಿಸಿಕೊಂಡು, ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸಾಧುಗಳ ಅಚಲಿತವಾದ ದಿವ್ಯದೇಹವು ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಆಗ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸರ್ವರೂ ಈತನು ಪಂಚತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದಿದನೆಂದು ಮರಗುತ್ತ ತೀರ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾಧುಗಳು ಶ್ವಾಸೋಚ್ಛ್ವಾಸ ಬಿಡುವರೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅತ್ತ ಭಯಂಕರವಾದ ಸರ್ವವು ಹೊಟ್ಟಮೇಲೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಜನರು ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತಲ್ಲಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟರು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಭರದಲ್ಲಿ ಯಾರ ಬಾಯಿಂದಲೂ ಶಬ್ದಗಳು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ ಆಗಿನ ಕಾಲವು ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸ್ಪಷ್ಟದಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವರು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿ ಅಪರಾಧದ ಒಗ್ಗಿ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಬೇಡಹತ್ತಿದರು. ಸಾಧುಗಳ ಮನಸ್ಸಂಕೋಚವು ಅಕಲ್ಯಾಣಕಾರಕವೆಂದು ತಿರುತಿರುಗಿ ಅವರು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಕ್ಷಮೆಯನ್ನು ಯಾಚಿಸಹತ್ತಿದರು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಕಣ್ಣೆರೆದು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ—ಎಲೈ, ನೀವನ್ನು ವದೇನು? ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟು ಯಾಕೆ ಹೊಗಳುತ್ತೀರಿ? ಪ್ರಾಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕರ್ಮದಂತೆ ಫಲವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತವಾದ್ದರಿಂದ, ಸರ್ವವು ತನ್ನ ಕರ್ಮದ ಫಲವನ್ನು ಹೊಂದಿರಲು, ನಾನು ಮಾಡಿದ ಮಹತ್ಕಾರ್ಯವೇನು? ಅನ್ನಲು, ಅವರು—ಸ್ವಾಮಿ, ಈವರೆಗೆ ಸರ್ವದ ಭೀತಿಯಿಂದ ನೆರೆಹೊರೆಯ ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಕೂಡ ಚಿಂತಾಕ್ರಾಂತರಾಗಿದ್ದರು ಅಂಥ ಚಿಂತೆಯ ನಿವಾರಣವನ್ನು ಇಂದು ತಾವು ಮಾಡಿದ್ದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕೆಲಸವೇ? ಎಂದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು—ಇರಲಿ, ಶಾಶ್ವಾದಿ ಕಾರಣದಿಂದ ತನ್ನ ಕರ್ಮದ ಫಲವನ್ನು ಭೋಗಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಜನ್ಮಿಸಿದ ಸರ್ವದ ಪರಿಪಕ್ವಕಾಲವು ಒದಗಿದ್ದರಿಂದ, ಇಂದು ಕೃತಾರ್ಥವಾಗಿ

ಗುರ್ವನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಈಡುಮಾಡಿತ್ತು! ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಹಿಂದೆ ಒಂದು ಪ್ರಕರಣದಲ್ಲಿ ಶಕೆ ೧೮೦೦ರ ಮಾಘವದ್ಯ ಪುತ್ರಿಸದೆಯ ದಿವಸ ರಾತ್ರಿ ಎಂಟು ತಾಸಿನವರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚರಂತಪ್ಪನು ಒಮ್ಮೆಲೆ ಎಚ್ಚತ್ತು—“ಹಾ! ಸದಾಶಿವಾ! ಉರಗರಾಜನು ಬಲಿಷ್ಠನಿರುವನು ಅಹುದಹುದು, ಗುರುಪುತ್ರನಹುದಲಾ” ಎಂದು ನುಡಿದದ್ದು ವಾಚಕರ ಸ್ಮರಣದಲ್ಲಿರಬಹುದು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಈಗಾದಿದ “ನನ್ನನ್ನು ಗುರ್ವನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡಿತ್ತು!” ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡರೆ, ಆ ಮಹಾತ್ಮರಾದ ಗುರುತಿಷ್ಯರ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧವು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬರಬಹುದು ಧಬ್ಬಿಯವರು ಸರ್ಪಕ್ಕೆ ಅಗ್ನಿಸಂಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ಊರಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ದು ಉತ್ಸವಮಾಡಿ, ಅವರ ಸಲುವಾಗಿ ನಿವಾಂತಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧುಸದಾಶಿವಸ್ವಾಮಿಯ ಮರವೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಅದನ್ನು ಈಗ ಲಾದರೂ ಕಾಣಬಹುದು.

ಒನೆಯ ಪ್ರಕರಣ — ಸದ್ಗುರು ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ.

ಹೀಗೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಸರ್ಪವನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿದ ಕೀರ್ತಿಯು ನಾಲೂಡು ಕಡೆಗೆ ಹಬ್ಬಿ, ಗಂಜೇಗಟ್ಟಿಗೂ ಬಂದು ಮುಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚರಂತಪ್ಪನು ಬಾಯಿಂದ ಏನೋ ಗುಣುಗುಟ್ಟುತ್ತ ಅಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು, ತಾನು ನಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಶವಿವ್ಯಕ್ತದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಅಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಪುಸ್ತಕ ಮೊದಲಾದ ಸಾವಾನುಗಳನ್ನು ತಕ್ಕೊಂಡು ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತ “ಎಲೇ, ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಕಾಣಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವಿರೇನೆಲೆ” ಎಂದು ಒದರಾಡುತ್ತ ಕಾರಡಗಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಒಂದನು. ಕಾರಡಗಿಯು ಧಾರವಾಡಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಗ್ಗಾವಿ ತಾಲೂಕಿನಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಬಹು ಸಧನಗ್ರಾಮವು. ತೋಟಪಟ್ಟಿಗಳಿಂದ ಆ

ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಶೋಭೆಯು ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ಎರೆಯ ನೆಲವು ಬಹು ಬೆಳೆಯುಳ್ಳದ್ದು ಈ ಊರ ಶ್ರೀವೀರಭದ್ರ ದೇವರು ಬಹು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ದೇವರಿಗೆ ತ್ರಿಕಾಲಪೂಜೆಯಿರುವದು. ಭಕ್ತರು ಪರ್ವ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ನೆವದಿಂದ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅನ್ನಸಂತರ್ಪಣವನ್ನು ಮಾಡುವರು ಒಂದು ದಿನ ಭಜ್ಜಿಯೊಳಗಿನ ಒಬ್ಬ ಸದ್ಗೃಹಸ್ಥನು ಗಣಾರಾಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾರಡಿಯ ಶ್ರೀವೀರಭದ್ರದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಆ ಪ್ರೇಮಲಭಕ್ತನ ಸದ್ವ್ಯವಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ, ಗಣಾರಾಧನೆಗೆ ಕಾರಡಿಗೆಗೆ ದಯಮಾಡಿಸಿದ್ದರು ಭೋಜನ ಕಾಲವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವೀರಶೈವಧರ್ಮದ ವಿಷ್ಣುಚಾರಕ್ಕನುಸರಿಸಿ ಜಂಗಮ ಮೂರ್ತಿಗಳ ಪೂಜೆಗೆ ಆರಂಭವಾಯಿತು ಆ ವೀರಭದ್ರದೇವರ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಪೂಜೆಗೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರವು ಮಾದಾಪುರದ ಹಿರೇಮಠದವರಿಗೆ, ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹುಚ್ಚ ಶಂಭುಲಿಂಗ ಚರಮೂರ್ತಿಗಳ ಮನೆಕಡದವರಿಗೆ ಮೊದಲಿನಂತೆ ನಡೆದು ಬಂದಿತ್ತು ಅದರಂತೆ ಮಾದಾಪುರದ ಹಿರಿಯ ಮಠದವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಯಥಾ ಸಾಂಗವಾಗಿ ಸ್ವಾಚಾರ್ಯನ ಸ್ಮಾರಕಗಳು ಆಗಿ ಭೋಜನಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ವಿಚ್ಛಾಪನೆಯ ನಮಸ್ಕಾರವು ಯಜಮಾನನಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆ ಪಂಗ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹುಚ್ಚ ಚರಂತಪ್ಪನೂ ಬಂದಿದ್ದನು

ಹೀಗಿರುವಾಗ ನೆರೆದ ಜನರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ದೇವರ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಕೋಬ್ಬರಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬುವದಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯನ್ನು ತರಹೇಳಿದನು ಆ ಮೇಲೆ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ಕೊಬ್ಬರಿಯನ್ನು ಎಬ್ಬಿ ಹೋಳುಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೊಡಹೋಗಲು, ಹುಚ್ಚ ಚರಂತಪ್ಪನು—ಕೊಬ್ಬರಿಯು ವಿಷವದೆ, ಕೊಡಬೇಡಿರೆಂದು ಹೇಳಿದನು ಜನರು ಆತನ ಮಾತಿಗೆ ನಕ್ಕು ಕೊಬ್ಬರಿಯನ್ನು ಹಂಚಿ ತಾವೂ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು, ಕೊಬ್ಬರಿಯು ಕಹಿ ಹತ್ತಿತು. ಆಗ ಜನರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, ಈ ಹುಚ್ಚನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಜಮತ್ಕಾರವಿರುತ್ತದೆಂದು ತಿಳಿದರು. ಕೆಲವರು ಚರಂತಪ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತು—ಸಾವಿೂ, ಈ ಕೊಬ್ಬರಿಯು ವಿಷಹತ್ತುವ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ಕೇಳಲು, ಚರಂತಪ್ಪನು—ಆ ಕುರ್ಚಿಯಿಂದ ತಾಳಸರವನ್ನು ಕೊಯ್ದಿರುತ್ತದಾದ್ದರಿಂದ ವಿಷಹತ್ತುತ್ತದೆ, ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಈ ಮಾತು ಸತ್ಯವೆಂದು ಮನಗಂಡ ಬಳಿಕ ಜನರು. ಚರಂತಪ್ಪನು ಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲೆಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳ

ಹತ್ತಿದರು. ಊಟವು ನಡೆದಿತ್ತು. ಆಗ ಚರಂತಪ್ಪನು “ಏ ಮೈಸೂರ” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಅರಿಯ ಬಾರದವನಂತೆ ಉಣ್ಣುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಈ ಮಾತು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ನಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಅವರು ನಾಲ್ಕೂ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದರು ಆದರೆ ತಮ್ಮನ್ನು ಯಾರು ಕರೆದರೆಂಬದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಎರಡು ಮೂರುಸಾರ ಆಯಿತು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಸಾರೆ ಚರಂತಪ್ಪನು ಕರೆಯಲಿಕ್ಕೂ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ನೋಡಲಿಕ್ಕೂ ಗಂಟೀಬದ್ದಿತು. ಮೊದಲಿನಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು. ಈತನು ತನ್ನ ಏಷ್ಯನಾದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರನಂಬ ಗುರುತು ಶಂಭುಲಿಂಗ ಚರಮೂರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಹತ್ತಿತ್ತು, ಆದರೆ ಈತನೇ ತನ್ನ ಗುರುವೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯವು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಿಗೆ ಆಗಿದ್ದಿಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ಸಂಶಯವೇನೋ ಬಂದಿತ್ತು, ಆದರೆ ಸಂಶಯವು ನಿಜವಾಗದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಊಹನೆಗೆ ಕುಂದು ಬರುವದೆಂಬ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಚರಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಲಲ್ಲ. ಕಡೆಯಸಾರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ದೃಷ್ಟಿಗಳು ಕೂಡಲು, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು “ಯಾಕೆ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದರು ಅದಕ್ಕೆ ಚರಮೂರ್ತಿಗಳು “ಎಲ್ಲಿಯದೆ” ಎಂದು ತಿರುಗಿ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರು ಉರ್ವಕೊಂಡಿಯಲ್ಲದ್ದಾಗಿನ ಗುರುತು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪಹತ್ತಿ, ಅವರು ಚರಂತಪ್ಪನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ಆಗ ಚರಂತಪ್ಪನು ಊಟವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದು—ಏ ಮೈಸೂರ ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಕೊಡುವಯಾ ತಂಬಾಕ ಸೇದುತ್ತೀನೆ, ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಊಟವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ತಮ್ಮ ದೂಳಿಗೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎರಡು ಗಾಂಜಿಯು ಕಲ್ಲಿಗಳನ್ನು ಚರಂತಪ್ಪನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಚರಂತಪ್ಪನು ತನ್ನ ಎರಡು ಹಸ್ತಗಳನ್ನೇ ಚಿಲಿಮೆಯಹಾಗೆಮಾಡಿ ಬಿಂಕಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ರನೆ ಸೇದಿ ಗಾಂಜಿಯನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿ ಮಾಡಿದನು. ಬಳಿಕ ಆತನು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ಕುರಿತು —ಎಲ್ಲಿಯದೆ ತಂಬಾಕ’ ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಊರೊಳಗೆ ನಡೆ, ಕೂಡುತ್ತೀನೆ, ಎಂದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಅಂದರು. ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರು ಊರೊಳಗೆ ಹೊರಟರು. ಮೂರುಸಂಭಯ ಹೂತ್ತು ಆಗಿತ್ತು ಚರಂತಪ್ಪನು ಹೋಗಹೋಗುತ್ತ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿದ ಮನೀಡಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಅಲ್ಲಿಂದಲೇ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ಕುರಿತು—ಏ ಮೈಸೂರ, ಇಲ್ಲಿ ತಂಬಾಕ

సేదోణ బా, ఎందు కరేదరు. ఆదరే సదాశివేంద్రురు కర్మనిష్ఠ రాద్ధరింద తమ్మ పూజాసామగ్రిగళన్న మసీదేయోళగే తక్కొండు డోణగలారదే “ఇల్లి బేడ, లూరేయోళగే బా, సేదోణ” ఎందు కరేదరు. అదక్కే ఊరంతప్పను ‘నాను ఒల్లెనే’న్నలు, సదాశివేంద్రురు మత్తే ఎరడు కల్లి గాంజీయన్న ఊరంతప్పనిగే కేడకేడదరు, ఆదరే ఊరంతప్పను గాంజీయన్న తక్కొళ్ళదే బిలిమేయన్న కేళలు, కర్మనిరతరాద సదా శివేంద్రురు సంతయవచ్చు బిలిమేయన్న కేడకేడదరు. ఆగ ఊరం తప్పను—

ఊరంతప్ప—ఎలొణ, సంతయక్కే ఎడయాద నీను, సంతయరహిత వాద పరిపూర్ణత్వదే వ్రాప్తి గాగి డంబలిసువదు డాంభికతనవల్లవే?

సదాశివేంద్రు—డాంభికతనవు డ్యాగి? కర్మనిష్ఠరిగే పరిపూర్ణ త్నవు ఇల్లవొణ? పూర్ణత్వక్కొ, కర్మకక్కొ సంబంధవేణు? కర్మవు మనస్సన్న స్థిరగొళిసుత్త దేయాద్ధరింద, బహిఃకర్మవిద్ధ రొణ అంతరంగవు నిర్లిప్తతేయన్న డేండ్రిరబడుదు.

ఊరంతప్ప—కర్మవే ముకత్వదేండు తిళిదు, ఐహిక సుఖవన్న డోణగిసిదరే అదక్కే ములకారణవేణు?

సదాశివేంద్రు—అదక్కే డవవే ములకారణవు.

ఊరంతప్ప—డవవు ములకారణవిల్లదిద్దరే, కర్మక్కే డేరకారణ వేనిరబేకు?

సదాశివేంద్రు—అదు కంఠవరిగే గొణత్తు, ఒండువేళి అదు సక బవన్న బడుదు.

ఊరంతప్ప—డా, డాదు, ఆగ మాత్ర డణ్ణిగే బందిరుత్తి. డాగాదరే నినగి ఆగ మసీదేయు డేడకేడగొ. మరవన్న కణు.

సదాశివేంద్రు—నినొణ బరబేకు

ఊరంతప్ప—నాను నీను డేరే డ్యాగి? నిన్నల్లి నాను ఆల్లవే? “సొణకం” “తివొణకం” ఎంబ ముడావాక్కగళు ఁను డళుత్తవే?

ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರ—ಒಂದೇಯಾದರೂ ಬಹಿರಾವರಣದಲ್ಲಿ ಧೀದವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಬಹಿರಾವರಣದಲ್ಲಿ ಒಂದೇಯೆಂದರೆ, ಪೂರ್ಣತ್ವವನ್ನು ಬಚ್ಚಿ ಇಡದೆ ಬಹಿರಂಗಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಂತಾಗಿ ಮಹಾವಾಕ್ಯದ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯ ದೋಷವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಬಹುದು.

ಜರಂತಪ್ಪ -- ಹೌದು ಹೋಗು, ಬೀಗನೆ ನಿವಾಣತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಕೃಪೆಯು ನಿನಗಾಗಲಿ

ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರ—ಅದೆಲ್ಲ ನಿನ್ನ ಸಹವಾಸದ ಫಲವಲ್ಲವೆ?

ಈ ಮೇರೆಗೆ ನುಡಿದುಕೊಂಡ ಜರಂತಪ್ಪನವರು ಮನೋದಿಯನ್ನು ಹೊಕ್ಕರು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಉರನ್ನು ಹೊಕ್ಕು, ಉರಮಧ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಜಿಡ್ಡಿಯಮರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಆ ಮರದ ಕವ್ವಯಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ದಂಡಕಮಂಡಲು ಮೊದಲಾದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟು, ಕೆರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂದಿಯ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮರದ ಕವ್ವಯಮೇಲೆ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಆಗ ಆ ಮರದ ಲ್ಲಿದ್ದ ವೀರವಾಂಬಾ ಎಂಬ ಸದ್ವಕ್ತುಳಿಬ್ಬಳು ಇವರನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೆ ನಮಸ್ಕಾರದಿ ಉಪಚಾರಗಳಿಂದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಸೇವೆಯನ್ನು ವಿನಯದಿಂದ ಮಾಡಿದಳು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು—ಅವ್ಯಾ. ನೀನು ಬಹು ಸುಖವಾಗಿರುತ್ತೀ; ಇಂಥ ಸದ್ಗುಣಗಳು ನಿನ್ನನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸುತ್ತಿ ನೀನು ಮನವ ಮಹಾಮಹಿಮನ ಸೇವೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರುವುದುಮ್ಯಾ, ಎಂದು ಕೇಳಲು, —ನಲ್ಲವೂ, ಎಲ್ಲವು ನಿನ್ನ ವಾದದ ಹಾಗು ಹೊಸಪೇಟೆಯ ಬಸವಣ್ಣೇಶನ ಅಂತಃಕರಣದ ಫಲವಲ್ಲವೆ! ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಆಕೆಯ ಮುಂದಿಂದ ಮಹಿಮಾಶಾಲಿಗಳಾದ ಹೊಸಪೇಟೆಯ ಶ್ರೀ ಗುರು ಬಸವಣ್ಣಸ್ವಾಮಿಗಳ ಆಶ್ರಿತವನ್ನು ಕೇಳಿ ಕೊಂಡರು ಆಗ ಅವರು ಹೊಸಪೇಟೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದು, ವೀರವಾಂಬೆಗೆ ಸದ್ವಿದ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೊಸಪೇಟೆಗೆ ಹೊರಟರು ಅಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಗುರು ಬಸವಣ್ಣಸ್ವಾಮಿಗಳ ದರ್ಶನವು ಅವರಿಗಾಯಿತು ಅವರಿಂದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಸದ್ವಿದ್ಯಾರ್ಥವನ್ನು ಪಡೆದು, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಬ್ರಹ್ಮಾನಂದದ ಅರಿವುಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದು, ಆ ಕೃಪಾವಂತನ ಆಪ್ತನೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸದ್ಗುರುವಿನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಯಾಣಮಾಡಿದರು.

೮ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ — ಶ್ರೀಗುರುಕೃಪೆ.

ಶಿಷ್ಯನಾದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರನು ತನ್ನ ಒಳಿಗೆ ಬರುವನೆಂಬದು ಚರಂತಪ್ಪನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದದ್ದರಿಂದ, ಆತನು ಕಾರಡಿಗೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ಗಂಜೀಗಟ್ಟೆಗೆಬಂದು ಕರತಲಭಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಬೇಡುತ್ತ ತನ್ನ ಭಕ್ತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿವಸ ಊರೊಳಗೆ ಒಬ್ಬ ಆಚಾರಶೀಲನಾದ ಸಾಧುವುರುಷನು ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂಬ ಸುದ್ದಿಯು ಹಬ್ಬಿ, ಚರಂತಪ್ಪನ ಕಿವಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ತನ್ನ ಶಿಷ್ಯನನ್ನು ಕಾಣಬೇಕೆಂಬ ಕುತೂಹಲವು ಚರಂತಪ್ಪನಿಗೆ ಇದ್ದರೂ, ತಾನಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೆಂಬ ಧೂರ್ತತೆಯಿಂದ ಆತನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆಯಿರುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೇಊರಲ್ಲಿ ಗುರು-ಶಿಷ್ಯರು ಇಬ್ಬರೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೂ ಒಬ್ಬರ ಭಟ್ಟಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ತಾವು ಇಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಂತ್ರವಾಡಿ ಸಿದ್ಧರಾಮಪ್ಪನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದ ವಿವೇಚನಾಧಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡುವನೆಯಲ್ಲಿ ಮಂಜದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು, ತಮ್ಮ ಮಹೋನ್ನತವಾದ ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ತಂಬಾಕವನ್ನು ಮುದ್ದುಹತ್ತಿದರು ಚಿಲಿಮೆಯು ಹಿಂದೆಯೊಮ್ಮೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡದಿತ್ತು. ಅದು ಕರಿಯದೊಂದು ಜಾತಿಯ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು, ತುಪ್ಪದ ಕಂತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಮೂರ್ತಿಯಂತೆ ಲಕ ಲಕ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೇಲೂ, ಕೆಳಗೂ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಬಿಳಿಯ ಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ, ನಡು ನಡುವೆ ಬಂಗಾರದ ಹೂಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದ್ದರು ಈ ಚಿಲಿಮೆಯು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತುಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಎನ್ನಿಲ್ಲೆಂದರೂ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ತೊಲೆ ಗಾಂಜಿಯು ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಈ ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ತುಂಬಿಯಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ, ಆವೊತ್ತಿನ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ ನೇದಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಲುತಿತ್ತು. ನಿತ್ಯದಂತೆ ಅವರು ತಂಬಾಕವನ್ನು ಮುದ್ದುಹತ್ತಿ ಕುಳಿತಿರಲು, ಹೊರಗೆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಯಾರೋ— “ಅಮ್ಮಾ, ರೊಟ್ಟೀ ಕೂಡು, ರೊಟ್ಟೀ” ಎಂದು ಒದರಿದ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಬಂತು. ಯಾವಾದರೂ ಹುಡುಗರು ಒದರುತ್ತಿರಬಹುದೆಂದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಅತ್ತ

ದುರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಒಂದೆರಡು ಸಾರೆ ಅದೇ ಶಬ್ದವು ಗೊಂಗೆ ರದನಿಯಿಂದ ಅಂದದ್ದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು ಆಗ ಅವರು ಬಾಗಿಲಕಡೆಗೆ ನೋಡಲಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ಎತ್ತರದ ಮನುಷ್ಯನು ಒಂದು ಮಾಸಿದ ಬಿಳಿಯ ಗೊಂಗೆಡಿಯ ಹರಕ ತುಂಡನ್ನು ಮೈಮೇಲೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು, ಒಂದು ಮಾಸಿದ ಕ್ಯಾವಿಯ ಪಂಜೆಯನ್ನು ತಲೆಗೆ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು, ಕೌಪೀನವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿಯ ತುಣುಕನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅದನ್ನು ಹಲ್ಲಿನಿಂದ ಹರಿದು ಜಿಗಿದು ತಿನ್ನುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದನು. ಆಗ ಅವನನ್ನು ನೋಡನೋಡುತ್ತಿರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಹುಚ್ಚನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಕಲ್ಲ ಡೋಣಿಯೊಳಗಿನ ನೀರನ್ನು ಅಂಬೇಗಾಲು ಹಚ್ಚಿ ಬಗ್ಗಿ ಲೋಚ ಲೋಚ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದನು

ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಸುಮ್ಮನೆ ಆತನನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಆಗ ಆ ಹುಚ್ಚನಂಥವನು ನೀರು ಕುಡಿಯುವದು ಸಾಕಾಯಿತೆಂಬ ಘಾವವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಮೇಲಕ್ಕದ್ದನು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಒಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ನೋಡಿದರು. ಹುಚ್ಚನು ಕಲ್ಲ ಡೋಣಿಯೊಳಗಿನ ನೀರು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಆತನ ನಾಲಿಗೆಯು ನೀರಿಗೆ ಹತ್ತುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ ನೀರು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಾಡಿದಂತೆ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಗುರ್ವನುಗ್ರಹವನ್ನು ಆಶಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಒಂದು ಕಲ್ಪನೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಅವರ ಬಲಗಣ್ಣು, ಬಲಭುಜವೂ ಹುರಹತ್ತಿದವು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ತರದ ಸಂತೋಷವಾದಂತಾಗಿ, ನೋಡಿದತ್ತೆಲ್ಲ ಆನಂದವೇ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬರತೊಡಗಿತು. ಪ್ರತಿದಿನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕ ಗುರುಮೂರ್ತಿಯು ಅಂದು ಚಲನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ಈಮೇರೆಗೆ ಶುಭಶಕುನಗಳು ತೋರುತ್ತಿರಲು, ಹೊರಗೆ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಆ ಹುಚ್ಚನು— ಏ ಮೈಸೂರ, ಈವೊತ್ತು ಕ್ರಾವಣ ನೋಮನಾರ ಕೊಂಡು, ನಿಮ್ಮ ಪ್ಪನನ್ನು— ಆ ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಕೂಡುತ್ತೀಯೇನು? ತಂಜಾಕ ನೇದುತ್ತೇನ, ಎಂದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಕೈವಾಡಿ ತೋರಿಸಲು, ಅದಕ್ಕೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು— ಹಾಗಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಾ, ಎಂದು ಆ ಹುಚ್ಚನನ್ನು ಕರೆದರು. ಕೂಡಲೆ ಚರಂತಪ್ಪನು ಒಳಗೆ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟನು. ಬಂದಕೂಡಲೆ ಆತನು “ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಕೊಂಡು ನೇದುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಲಾಗಿ

ಅವರು—ನೇಡುವ ಸತ್ಯವು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಉಂಟೋ? ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಚರಂತಪ್ಪನು—ಉರ್ವಕೊಂಡಿಯು ಎವೆಯೋಗೀಶ್ವರನ ಕೃಪಾಫಲವಲ್ಲವೇ ನೇಡುವದು, ಎಂದ ಕೂಡಲೆ ಈತನೇ ಚರಂತಪ್ಪನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಹಾಗಾದರೆ ಸೆಂಟು ಹಿಡಿ, ಎಂದು ಕೈಯೊಳಗಿನ ಶೋಯ್ದ ತಂಬಾಕವನ್ನು ಕೊಡಹೋಗಲು,

ಚರಂತಪ್ಪ—ಅಲ್ಲಲೇ, ಹಾಗಲ್ಲ ನೇಡುವದನ್ನು ಶೋಧಿಸಿ ನೇದಿದರೆ ಸುಖವಾಗೀತು.

ಸವಾಶಿವೇಂದ್ರ—ಶೋಧಿಸಿರುತ್ತದೆ, ಹಿಡಿ

ಚರಂತಪ್ಪ—ಹೌದು, ಶೋಧಿಸಿದ್ದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆನು, ಆದರೆ ಅದು ಪಕ್ಕವಾಗಿನ್ನಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಇಡಬೇಕಾಯಿತು.

ಈಮೇರೆಗೆ ಚರಂತಪ್ಪನು ಭಾವಗರ್ಭಿತವಾದ ವೇದಾಂತದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ನುಡಿಯುತ್ತ ಮಂಚದ ಒಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರಲು, ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಸವಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಈತನನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಹಸಿ ಗಾಂಜಿಯಿಂದ ತುಂಬಿದ ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಚರಂತಪ್ಪನ ಕೈಯೊಳಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. ಆಗ ಚರಂತಪ್ಪನು ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಿಂಕಿಯಿಲ್ಲದೆ ಸೊರ್ರನೆ ನೇಡಲು ಆ ಚಿಲಿಮೆಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗೇಣು ಎತ್ತರವಾದ ಉರಿಯು ಎದ್ದಿತು. ಚಿಲಿಮೆಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಹಸಿಯ ಗಾಂಜಿಯು ಸುಟ್ಟು ಒೂದಿಯಾಗಲು, ಚರಂತಪ್ಪನು ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಉದ್ದಿರಿಸಿದ ಒೂದಿಯು ಹಾರಿ ಒರಿಯ ಚಿಲಿ ಮೆಯು ಆತನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಿತು ಒಳಕ ಚರಂತಪ್ಪನು ಚಿಲಿಮೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ನಿಂತುಕೊಂಡನು ಆಗ ಪರಮಾತ್ಮಾರ್ಥವನ್ನು ಸವಾಶಿವೇಂದ್ರರು ಚಿಟ್ಟನೆ ಎದ್ದು ಮಂಚವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೆಳಗಿಳಿದು ತಮ್ಮ ಧರ್ಮಾಚಾರದ ಗೌರವದ ಅಭಿವಾಹನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಚರಂತಪ್ಪನಿಗೆ ದೀರ್ಘಗಂಡವತ ನಮಸ್ಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಿ, ಕೂಡಲೆ ಆ ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಜುಲುಮೆಯಿಂದ ಕೈಹಿಡಿದು ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ ತಾವು ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಪುನಃ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ—ಗುರುವರ್ಯಾ, ಇಂದಿಗೆ ನೀನು ನನಗೆ ಗುರುವರನಾದೆ ನಿನ್ನ ಚರಣ ಸಂದರ್ಶನದಿಂದ ನಾನು ಧನ್ಯನಾದೆನು. ನಿನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವ ಸಂಶಯವು ದೂರವಾಯಿತು. ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಪಾದವನ್ನು ನಂಬಿದೆನು. ಮುಂದೆ ಈ ಸೇವಕನನ್ನು ಯಾವ ಗತಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವೆಯೋ ಮುಟ್ಟಿಸು.

ನಾನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದ ಬಹು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಉರ್ವಕೊಂಡೀಶನ ಸೇವೆಮಾಡಿದರೂ ನನಗೆ ಆತನ ಕೃಪೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ ಅದೇ ಮಹಾತ್ಮನ ಕೃಪೆಯನ್ನು ನೀನು ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದೆ. ನಾನು ಉರ್ವಕೊಂಡೀಶನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಈಗ ನಿನಗೆ ಶರಣು ಒಂದಿದ್ದೇನೆ, ಉದ್ಧರಿಸು ಗುರ್ವಾಜ್ಞೆಯಂತೆ ಈಗ ೩೦-೩೫ ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿದರೂ ನಿನ್ನ ಗೊತ್ತು ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ಮಬಲದಿಂದ ಧರ್ಮಾಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ನನಗೆ, ನಿನ್ನ ಗುರುತಾದರೂ ಹ್ಯಾಗೆ ಹತ್ತಬೇಕು? ಹೀಗೆ ಲಾಕಿಕಾಭಿಮಾನದಿಂದ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನಾನು ಇಂದಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡು, ಆಂತರ್ಯದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಧನ್ಯನಾದೆನು ಧನ್ಯನಾದೆನು!! ನಾನೋರ್ವನು ನಿನ್ನ ಪುತ್ರನೇ. ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಸದ್ಗತಿಯು ದೊರೆಯಬೇಕಲ್ಲದೆ ಸದ್ಗತಿ ಕೊಡುವವರು ಬೇರೆ ಯಾರಿರುವರು? ಹೇ ದೇವಾ, ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸು-ರಕ್ಷಿಸು, ಎಂದು ದೀರ್ಘದಂಡ ಪ್ರಣಾಮದೊಡನೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿರಲಾಗಿ ಚರಮೂರ್ತಿಗೆ ಕರಣ ಹುಟ್ಟಿ ಆತನು—ಎಲೈ ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮನಾದ ಸದಾಶಿವನೇ, ಏಳು ಏಳು ನಿನ್ನ ಹತ್ತರವೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಪೂರ್ವಾರ್ಜಿತ ಕರ್ಮಫಲದಿಂದ ಗುರ್ತಿಸದೆ ನೀನು, ಕರ್ಮಪರಿಪಾಕದಿಂದ ಇಂದಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಗುರ್ತಿಸಿ ಧನ್ಯನಾದೆ ಏಳು ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಜನ್ಮವು ಪಾವನವಾಗುವದು. ಏಳು ಏಳೆಂದು ಮಸ್ತಕದ ಮೇಲೆ ಹಸ್ತವನ್ನಿಟ್ಟು, ಆನಂದಬಾಷ್ಪ ಪೂರಿತ ಲೋಚನನಾಗಿ ಎರಡೂ ಕೈಗಳಿಂದ ತಲೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಬ್ಬಿಸಿದನು. ಕೂಡಲೆ ಸದಾಶಿವಸಾಧುವಿಗಾವ ಆನಂದವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲಸಾಧ್ಯವು. ನಾನು ಯಾರು, ಎಲ್ಲಿ, ಇದ್ದೇನೆ, ಎಂಬುದರ ಎಚ್ಚರವು ಅಂಥ ಮನೋನಿಗ್ರಹ ಮೂರ್ತಿಗೂ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಉಭಯರೂ ಆನಂದವಡುತ್ತಿರಲು, ಚರಂತಪ್ಪನು ಶಿಷ್ಯನೊಡನೆ ಹೊರಟು ತಾನು ದಿನಾಲು ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದ ಬನ್ನಿಯ ಮರದ ಬುಡಕ್ಕೆ ಹೋದನು ಚರಮೂರ್ತಿವರನು ಸ್ಮಾರಕವನ್ನು ಎದುರಿಗೆ ಕುಳಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಆತ್ಮಾನುಭವದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡಹತ್ತಿದನು. ಈ ಬೋಧವೂ, ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸವೂ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಸಾಗಿದ ಬಳಿಕ, ಅವನ್ನು ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿ, ಕಡೆಗೆ ಚರಂತಪ್ಪನು ಪರಮಾನುಗ್ರಹದಿಂದ ಆತ್ಮಾನುಭವದ ಸುಖವನ್ನು ಶಿಷ್ಯನಿಗೆ ಒದಗಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು!!

೯ನೆಯ ಪ್ರಕರಣ—ದಿನಚರ್ಯೆ.

ಈ ಮೇರೆಗೆ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಕ್ಷೀಣವಾದ ಪಾಪವುಳ್ಳ ವರೂ, ಶಾಂತರೂ, ವಿರಕ್ತರೂ, ಮುಮುಕ್ಷುಗಳೂ ಆದದ್ದರಿಂದ, ಶ್ರೀಶಂಭು ಲಿಂಗ ಚರಮೂರ್ತಿಗಳವರ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಪಡೆದು ಕೃತಕೃತ್ಯರಾಗಿ ಗುರುನೀವೆ ಗೆಯ್ಯುತ್ತ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಚರಮೂರ್ತಿಗಳು ಶಿಷ್ಯರೊಡನೆ ಬ್ರಹ್ಮೋಪಾಸನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ಪೂರ್ವದಲ್ಲಿ ತಾವು ಸಂಚರಿಸಿದ್ದ ದೇವಗಿರಿ, ಭದ್ರಿ, ಇಂಗಳಗಿ, ಕುರ್ತಕೋಟಿ, ರಾಮಗಿರಿ, ಕೆಂಗಾವುರ, ಕಾರಡಿಗಿ ಮೊದಲಾದ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಕೆಲವು ದಿವಸ ವಾಸಿಸುತ್ತ ಶಿಷ್ಯರನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ, ಸದ್ವಿಧೇಧಚಂದ್ರಿಕೆಯು ತನ್ನ ಆಶ್ರಯದಾತೃಗಳ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದುವಂತೆ, ಮಹಾತ್ಮರಾದ ಆ ಗುರುಶಿಷ್ಯರಿರ್ವರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರ ಪುಣ್ಯಪ್ರತಾಪದಿಂದ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಪ್ರಕಾಶಿತರಾಗುತ್ತಲಿದ್ದರು ಅವರಿಬ್ಬರ ಶಿಷ್ಯಸಂಪತ್ತು ಹಚ್ಚುತ್ತ ಹೋಯಿತು ಧರ್ಮದ ಅಭಿಮಾನವು ಆವರಲಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಸರ್ವತ್ರ ಸಮಭಾವವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದರು ತಮ್ಮ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸದ ಆ ಮಹಾತ್ಮರು ಸರ್ವರ ಸ್ಪ್ರೀತಿಗೂ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಗುರು ಶಿಷ್ಯಭಾವವು ಇಂಥಾದ್ದೇ ಎಂದು ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಒಂದಾವರ್ತಿ ಅವರು ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದು, ಪುನಃ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ಒಂದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಇದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಅನ್ನದಾನವೂ, ಬಂಗಮದಾಸೋಗಾದಿಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಚರಮೂರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಅಶಕ್ತಿಯುಂಟಾಯಿತು ಅವರಿಗೆ ಎಳ್ಳು ಇಟ್ಟಿಲೆ ಸಿಡಿಯುವಂಥ ಜ್ವರ ಬಂದವು. ಅವರು ಏತಿ ವ್ಯಾಧಿಪಾರಗಳನ್ನು ಮರೆತು ಶಿವಧ್ಯಾನತತ್ಪರರಾದರು ಇದನ್ನುನೋಡಿ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರರು—ದೇವಾ ಗುರುವರ್ಯನೇ, ಇದೇನು ವಿಪರೀತ ಕಾಲವು? ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಚರಮೂರ್ತಿಗಳು—ಮಗನೇ ಸೂಲಘಟವು ಸೂಕ್ಷ್ಮತ್ವವನ್ನು ಹೊಂದುವಾಗ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ಥಿತಿನುಸರಿಸಿ ಕಾರ್ಯನಡೆದಿರುವದು. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣವನ್ನೇನು ಹೇಳಬೇಕು? ಈ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮಾಡುವದೇನು-ನೀನು ಮಾಡುವದೇನು?

ಯಾರು ಮಾಡುವದೇನು? ನೀನು ಬ್ರಹ್ಮಧ್ಯಾನಪರಾಯಣನಾಗಿ ನನ್ನಂತೆ ಕಂಡ ಸದ್ಗತಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಳ್ಳುವವನಾಗು, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೋಡಿ—ನೀವು ಸದಾಚಾರಿಗಳಾಗಿರಿ. ಜಗತ್ತಿನಮಾಯೆಯ ತೋರಿಕೆಗೆ ಮರುಳಾಗಿ ತೀರ ವಿಷಯಲಂಪಲರಾಗಬೇಡಿರಿ. ನಾನು ಇನ್ನುಮೇಲೆ ಈ ಮಲಿನಶರೀರವನ್ನು ಎಡುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶಾಲಿವಾಹನಶಕದ ೧೮೧೮ನೇ ಶ್ರಾವಣಶುದ್ಧ ದಶಮಿಯ ದಿವಸ ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದೇಹವನ್ನಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಸದಾಶಿವೇಂದ್ರ ಸಾಧುಗಳು ಭಕ್ತರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಮಂತ್ರವಾಡಿ ಸಿದ್ಧರಾಮಪ್ಪನ ಸ್ವಾಮಿತ್ವಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಮುದ್ರಾ ಸ್ಥಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದ್ದ ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಧಿಯಲ್ಲಿ ಗುರುವರನ ಸಮಾಧಿಶೀಲವಾಗಿದ್ದ ಶರೀರವನ್ನು ಸಮಾಧಿಗೊಳಿಸಿ, ದಾನಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಮುಂದೆ ಸಮಾಧಿಯ ಮೇಲೆ ಗದ್ದಿಗೆಯನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅದರಮೇಲೆ ಮರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಆಶಾಧನೆಗಳೂ, ಪೂಜಾಪುನಸ್ಕಾರಗಳೂ ನಡೆಯುವಂತೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ವರ್ಷಕ್ಕೊಂದಾವರ್ತಿ ಕಾರ್ತಿಕ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಗೆ ರಥೋತ್ಸವವನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದರು ಆ ಉತ್ಸವವು ಈಗಲಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ? ತಿಯಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಲಿದೆ.

ಈ ಮೇಲಾಗಿ ಗುರುಗಳು ಸಮಾಧ್ಯರಾದ ಬಳಿಕ ಸದಾಶಿವಸಾಧುಗಳ ಕೀರ್ತಿಯು ಗುರುಕೃಪೆಯಿಂದ ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿತು. ಅವರು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಹೊರಟು, ಭಾವಿಕರಿಗೆ ಧರ್ಮದ ನಿಜವಾದ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತ, ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಜೀವನ್ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೋಧಿಸುತ್ತ, ಜಗತ್ತಿಗೆ ಅನೇಕ ಮಹಿಮೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಸಂಚರಿಸಿದರು ಸದಾಶಿವಸಾಧುಗಳು ಸುಜನರನ್ನು ಸದ್ಬೋಧದಿಂದ ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಲ್ಲ. ಒರಟಿತನದವರನ್ನು ಕೂಡ ಅವರು ಹಣ್ಣುಮಾಡಿ ಹಾದಿಗೆ ತರುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಮ್ಮೆ ಸಾಧುಗಳು ಬೋಧವನ್ನು ನಡಿಸಿರುವಾಗ ಇತ್ತಂಡವಾದಿಯಾದ ಒಬ್ಬ ಮಡ್ಡನು ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು—ಸ್ವಾಮಿ, “ಅಲ-ಅಬ್ಬಬ್ಬ ಅಂದರೇನು? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಸಾಧುಗಳು ಅವನ ಸ್ವರೂಪಮಾತ್ರದಿಂದ ಮನೋಭಾವವನ್ನರಿತು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲಾಗದೆಂದು ಆತನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೆ ಆ ಮಡ್ಡನು ಕೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸಾಧುಗಳು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಮಂಗಳಗ ಉಡಗೊಳಗಿಂದ ಒಂದು ಭಯಂಕರವಾದ ಜೇಳು ಕೊಂಡಿಯನ್ನು

ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಆ ಮೂರ್ಖನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರುವ ಕಡೆಗೆ ವೇಗದಿಂದ ಬರತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಸಾಧುಗಳು—ಎಲೈ ಮಗನೇ ಈ ವೃತ್ತಿ ಕರಾಜನು ನಿನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ ನೋಡು, ಆತನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಕೇಳಿದರೆ ನಿನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆದ ಉತ್ತರವು ದೊರೆಯುವದು, ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆಗ ಆ ಮೂರ್ಖನು ಬೆದರಿ ಸಾಧುಗಳ ಕ್ಷಮೆಬೀಡಿ ಅಂದಿನ ದಾಸೋಗದ ವಚ್ಚವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಇಂಥ ಹಲವು ಲೀಲೆಗಳನ್ನು ಸಾಧುಗಳು ಮಾಡಿದರು. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ವರ್ಣಿಸಲಕ್ಕೆ ಸ್ಥಳಸಾಲದು. ಸಾಧುಗಳು ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ಗಂಜೀಗಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದು ವಾಸಿಸಿದರು. ಸದಾಶಿವ ಸಾಧುಗಳ ಮುಖ್ಯಗುಣವೇನೆಂದರೆ, ಸಮದೃಷ್ಟಿಯು. ಅದರಿಂದ ಅವರು ಸರ್ವರ ಆದರಕ್ಕೂ ಪಾತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳಾದವು. ಅಷ್ಟು ಮುಪ್ಪಿನವರಾದರೂ ಅವರ ಮುಖಕಾಂತಿಯು ಲೇಶವಾದರೂ ಕಂಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಉದ್ದವಾದ ದೇಹವು ಸ್ವಲ್ಪಾದರೂ ಬಾಗಿ ದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಪರ ಮೈಬಣ್ಣವು ಲಿಂಬಿಹಣ್ಣಿನ ಬಣ್ಣವನ್ನು ಹೋಲುತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಯಲ್ಲಿ ಹೆಣ್ಣುಗಳು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಒಂದೇ ಹಲ್ಲು ಇದ್ದು ಅದು ಗದ್ದೆಗಟ್ಟಿದಹಾಗೆ ಆಗಿತ್ತು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಸಾಧುಗಳ ವರ್ಣೋಚ್ಚಾರದ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಗೆ ಬಾಧಬಂದಿ ದ್ದಿಲ್ಲ. ಸಂಶಯನಿವಾರಣ ಮಾಡುವ ಚಾತುರ್ಯವು ಇವರಲ್ಲಿ ಎಚ್ಚಿತ್ರವಾಗಿ ಇತ್ತು. ಇವರು ಮೈಮೇಲೆ ಇಂಥ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೇ ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ನಿಯಮವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇದ್ದವುಗಳಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಆಸಕ್ತಿಯು ಇರುತ್ತಿದ್ದಿ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮಂದಿಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡುವದೇ ಅವರ ಪದ್ಧತಿಯಾಗಿತ್ತು. ಒಬ್ಬರುತ್ತ ಅವರು ಗಾಂಜೀಸೇದುವದನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿದರು. ಗಾಂಜೀಸೇದಲು ತಕ್ಕವರೂ ರೆಂದು ಹೇಳಿ, ಸಂಸಾರಕರಂತು ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಾಗದೆಂದು ಬೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಮೇರೆಗೆ ಸದಾಶಿವಸಾಧುಗಳು ಲೋಕಾನುಗ್ರಹಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಅಂವರ್ಷ ಬೀವಿಸಿ ಮುಪ್ಪಿನವರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜಡದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಕೀರ್ತಿಶೇಷರಾದರು.

